

Enid
Blyton™

GİZLİ YEDİLER

macerası

GİZLİYEDİLER MACERASI

Enid Blyton

Çeviren: Görkem Köymen

ABG/17
AB/155
A/55

GİZLİ YEDİLER
Gizli Yediler Macerası
Enid Blyton

Orijinal Adı: The Secret Seven Adventure
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Görkem Köymen
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

1. Basım: Temmuz 2008

4. Basım: Şubat 2011

ISBN: 978-605-0058-27-7
Sertifika No: 10905

Enid Blyton © 1950
Hodder Children's Books, New Ed, 2006

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21
Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com
www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23
Faks: (212) 674 97 29
Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03
Faks: (212) 519 33 00
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Enid Blyton'ın Kızından Okuyuculara Not

Sevgili Okuyucular,

Ben Gillian, elinizde tuttuğunuz kitabın yazar Enid Blyton'ın büyük kızıyım ve Gizli Yediler'in ilk yazılmaya başlandığı zamanı hatırlıyorum. Bu kitaplar çok özel çünkü Gizli Yediler'in kahramanları Peter, Janet ve diğerleri, hepsi aslında gerçekler.

Enid Blyton bir gün, yazmaya koyulacağı yeni kitabı için yayıncılardan biriyle buluştu. Kitabın gençlere mi, yoksa daha küçük çocuklara mı yazılması gerektiğini; gizemli olaylarla dolu bir roman mı, bir macera mı, yoksa bir okul hikâyesi mi olması gerektiğini tartıştılar.

Yayıncı güldü ve dedi ki, "Dört çocuğum sana gizli topluluklarından bahsetmemi istediler. Kendilerine Gizli Yediler diyorlar çünkü üç arkadaşları daha bu gizli topluluğun üyesi. Bahçenin dibindeki eski bir barakada toplanıyorlar ve şifreyi bilmiyorsan içeri giremiyorsun! Kendilerine üzerinde 'G.Y.' yazan özel rozetler bile yaptılar. Üyelerin rozetlerini takmalarını istiyorlar, hatta köpekleri Scamper bile hikâyelerinin bir parçası."

Bunun üzerine Enid Blyton evine gidince yayıncının en büyük oğlu Peter'a Gizli Yediler hakkında bir mektup yazdı. Zarfın içine de kendi aralarında bir ziyafet verebilmeleri için biraz para koydu ve gönderdi. Birkaç gün sonra Peter cevabında paralarıyla bir sürü şeker ve cips alıp afiyetle yediklerini yazdı!

Bu sırada Enid Blyton, daha sonraları Gizli Yediler Kısa Öykü Serisi'nin ilk kitabını oluşturacak olan, Eski Değirmen Evinin Gizemi adında, küçük bir öykü yazdı. Dünyanın dört bir yanından birçok çocuk Enid'e yolladıkları mektuplarda, "Lütfen, lütfen başka bir Gizli Yediler kitabı daha yazın ama bu seferki daha uzun olsun," diye istekte bulundular. Sonuç olarak yazar da Gizli Yediler'in ilk kitabını yazmaya koyuldu, böylece de işte karşınızda Gizli Yediler.

Gerçek Gizli Yediler şimdi büyükanne, büyükbaba olacak yaşa gelmişlerdir. Torunları Gizli Yediler kitaplarını okurken onlar hakkında ne düşünüyor, gerçekten merak ediyorum. Umarım kitapları sevmişlerdir ve umarım siz de aynı şekilde seversiniz.

Sevgilerle,

Gillian

Gizli Yediler Toplantısı

Gizli Yediler olağan haftalık toplantılarını yapıyordu. Toplantı mekânlarıysa her zamanki gibi Peter ve Janet'a ait evin bahçesindeki barakaydı. Kapının üzerinde yeşil renkte G.Y. harfleri yazılıydı.

Peter ve Janet barakada diğerlerini beklerken toplantı için hazırlıklara başlamıştı bile. Janet, büyük bir sürahinin içine limon sıkıyordu. Bir tabağa ise yedi tarçınlı kurabiye ve Scamper'a da bir köpek bisküvisi düzgünce yerleştirilmişti. İşte bu sonuncusu Scamper içindi, altın spanyel köpekleri. Gözleri tabağa dikilmişti, sanki bisküvisi bir anda yok olacakmış gibi bakışlarını tabaktan ayıramıyordu.

"İşte diğerleri de geliyor," dedi Peter, camdan bakarak. "Evet - Colin, George, Barbara, Pam ve Jack. İkimizi de sayarsak yedi yapıyor!"

"Hav," dedi Scamper kendini dışlanmış hissederek.

"Üzgünüm Scamper, ama sen tam olarak bir üye değilsin, sadece yardımcısın -ama en iyisinden!" dedi Peter.

Tak tak! Kapı çalındı.

"Şifre lütfen," dedi Peter. Dışarıdan doğru şifreyi alıncaya kadar kapıyı açmıyordu. Colin, "Tavşanlar!" diye fısıldadıktan sonra kapı aralandı. "Tavşanlar!" diye yineledi Jack ve "Tavşanlar," dedi tüm diğer ardı sıra gelen üyeler de. Bu en son buldukları şifreydi. Gizli Yediler şifreyi her hafta birileri duyabilir endişesiyle değiştiriyordu.

Pe'ter herkese yerlerine oturuncaya kadar ciddi bir bakış attı. "Rozetin nerede, Jack?" diye sordu.

Jack rahatsız görünüyordu. "Çok üzgünüm," dedi, "sanırım Susie benimkini aldı. Çekmeceme saklamıştım ve bu sabah takmak için baktığımda yerinde yoktu. Susie gerçek bir baş belası oluyor bazen."

Susie, Jack'in kız kardeşiydi. Jack'in her seferinde grubun yedi kişi olması gerektiğini söylemesine karşın, gruba katılmak için yapmadığı şey kalmıyordu.

"Susie biraz azarlanmak istiyor bence," dedi Peter. "Rozetini en kısa zamanda geri almalısın Jack ve aldıktan sonra da bir daha çekmecene falan saklama. Belki de yatmadan önce pijamanın üzerine takmalısın, böylece bir daha alamaz."

"Haklısın," diye karşılık verdi Jack. Sonra da diğer herkesinki üzerlerinde takılı mı diye bir bakış attı. Evet - üzerine G.Y. harfleri işlenmiş daire şeklindeki rozet

herkeste takılıydı. İşte bunu görünce daha da kızdı.

"Kimsenin raporlamak istediği bir gelişme var mı?" diye sordu Peter, ellerini kurabiyelerin durduğu tabağın kenarında gezdirirken. Scamper'a büyük bisküvisini fırlattı ve altın spanyel havada kapıverdi. Herkes Scamper'la birlikte iştahla tıkmaya başladı.

Kimsenin bahsedeceği yeni bir gelişme yoktu. Barbara, Peter'a baktı.

"Yeni bir şeyler bulamadığımız dördüncü hafta Ve halen raporlayacak bir gelişmemiz yok," dedi. "Bu çok sıkıcı. Yapacak bir şeyler olmadığı zaman Gizli Yediler gibi bir gruba ait olmanın anlamı ne ki - peşinden koşacağımız gizemli şeyler ve maceralar bulmalıyız."

"Pekâlâ, bir tane düşünelim," dedi Peter acelece. "Sen ağaçların üzerinde hep bir şeyler arar durursun Barbara."

Janet, limonatasını bardağına doldurdu. "Keşke biraz da heyecanlı olsa," dedi. "Biz kendimiz birtakım maceralar yaratıp oyalanamaz mıyız?"

"Nasıl yani?" diye sordu Colin. "Of, bu limonata çok ekşiymiş!"

"İçine biraz daha bal koymalıyım," dedi Janet. "Demek istediğim; mesela Kızılderililer gibi giyinebiliriz belki. Bir yerlere gider, kimseye çaktırmadan insanları avlamaya çalışırız. Bizim birkaç tane Kızılderili kıyafetimiz de var zaten. Peter ve benim."

Janet'in bu fikri üzerinde biraz konuştular. Bir süre sonra altı kişiye yetecek kadar Kızılderili kıyafetleri olduğunu anladılar.

"Tamam, o zaman ne yapacağımızı biliyorum," dedi George. "Giyinip Küçük Fundalık'a gidebiliriz. İkiye ayrılır ve fundalığın ayrı ayrı uçlarına gizleniriz. Colin'i ortaya bırakırız ve onu ilk avlayıp yakalayan grup oyunu kazanır. İçimizde sadece onun Kızılderili kıyafeti yok. Çok da eğleniriz hem."

"Altınız tarafından da yakalanmaya çalışılmak istemem," dedi Colin. "Herkesin birden üzerime atlaması fikri pek hoş sayılmaz."

"Sadece bir oyun," dedi Janet. "Oyunbozanlık etme."

"Dinleyin, biri geliyor!" dedi Peter. Dışarıdaki ayak sesleri barakanın önüne kadar ulaştı. Bir anda kapı kafalarına yıkılıyormuşçasına çalındı. Hatta bu ses herkesi yerinden zıplattı.

"Şifre!" dedi Peter, yedi üyenin de zaten içeride olduğunu unutarak.

"Tavşanlar!" dedi dışarıdaki ses.

"Bu Susie" dedi Jack öfkelenerek. Jack kapıyı savurarak açtığında tüm yaptıkları yetmezmiş gibi üzerine bir de kendisinden çaldığı G.Y. rozetini takmış duran kardeşini gördü.

"Ben de bir üyeyim!" dedi. "Şifreyi biliyorum ve rozetim de var!"

Bu herkesi öfkelenlendirmişti. Susie sırıtan, yüzsüz suratıyla bir anda ortadan kaçıverdi. Jack kızarıp bozardı.

"Peşinden gidiyorum," dedi. "Artık yeni bir şifre de düşünmemiz gerek!"

"Şifre Kızılderili olabilir!" dedi Peter hemen ardından. "İki buçukta burada buluşalım."

Bir Kızılderili Öğleden Sonrası

Saatler iki buçuğu gösterdiğinde Gizli Yediler birer ikişer ortaya çıkmaya başladı. İlk gelen Jack oldu, rozeti yeniden üzerindeydi. Anlaşılan Susie'yi kovalayıp yakalamış ve rozetini geri almıştı.

Susie, "Yine gelip kapınızı çalacağım! Şifreyi de bağıracam üstelik," diye tehditler savurmuştu.

Jack ise, "Hiçbir işe yaramaz, yeni bir tane bulduk bile!" demişti.

Herkes şifreyi rahatsız edici Susie'nin duymaması için dikkatlice söyledi.

"Kızılderililer!"

"Kızılderililer!"

Şifre, yedi kişi de içeride bir araya gelinceye kadar fısıldandı. Herkes Kızılderili kıyafetlerini ve başlıklarını yanında getirmişti. Çok geçmeden elbisesi olmayan Colin dışında herkes giyinmeye başlamıştı bile.

"Artık Küçük Fundalık'a gidebiliriz," dedi Peter, elindeki ürkünç baltayla zıplayarak. Neyse ki gerçek bir balta değil, yalnızca tahtadan yapılmış bir oyuncaktı. "Jack ve Janet benimle olsunlar. George, sen de Barbara ve Pam'i alabilirsin. Colin de arayıp yakalamaya çalışacağımız kurbanımız olacak."

"Beni ağaçlara bağlayıp üzerime oklar atmak yok ama," dedi Colin ciddiyetle. "Bu sadece sizin için eğlenceli, benim için değil. Anlaştık mı?"

Colin hariç diğerleri yüzlerine garip desenler çizdiler. Jack, kauçuk bıçağını Scamper'a batırıyormuş gibi yaptı. Gerçekten de bir Kızılderili topluluğuna benzemişlerdi.

Yarım kilometre uzaklıkta, karşı tarafta bulunan Küçük Fundalık için her şey hazırды. Fundalık, Milton Konağı diye bilinen yüksek duvarlı binanın yanında uzanıyordu.

"Şimdi yapacağımız şey Fundalık'ın iki farklı ucundan başlamak," dedi Peter. "Benim takımım bu tarafı ve senin üçlün de diğerini alabilir, George. Colin'in ortaya gitmesi gerek. Daha sonra da gözlerimizi kapatıp yüze kadar sayacağız ve Colin'i avlamaya başlayacağız."

"Ve ben de içinizden birini işaret ederek adını söylersem ayağa kalkıp kendinizi göstermelisiniz," diye ekledi Colin. "O zaman yanmış olursunuz."

"Ve eğer birimiz yanına kadar gelmeyi başarır da, üzerine atlarsa tutsağımız olursun," dedi Peter. "Küçük Fundalık bu oyun için ideal bir yer!"

Söylediği doğrudu. Çalılar ve ağaçlar iç içeydi burada. Büyük ot kümeleri, gür çimenler, küçük çalılıklar ve farklı boyda ağaçların hepsi bir aradaydı. Saklanılabilecek birçok yer vardı ve dikkatlice çömeldiğiniz takdirde birine sessizce ve görünmeden yaklaşabilirdiniz.

İki takım da dağıldı ve Fundalık'ın farklı yanlarına gitti. Ormanlık araziye bir tarafta çitler, diğer taraftaysa Milton Konağı'nın yüksek, ihtişamlı duvarları komşularından ayırıyordu. Eğer ki Colin iki uçtan birine görünmeden ulaşmayı başarır, oyunu kazanmış olacaktı!

Ortada durup diğerlerinin gözleri kapalı yüze kadar saymasını bekledi. Peter geri saymaya başladıklarını işaret etmek için mendilini salladı. Colin ise işareti gördüğü anda ağaçlardan birine doğru koşmaya başladı. Hızlıca ağacın kalın dallarına tırmandı ve en geniş olanına kuruldu. Sırıtarak gülüyordu.

"İstedikleri kadar beni bulmaya çalışabilirler; ama beni göremeyecekler!" diye düşündü. "Ve aramaktan yorulup pes ettiklerinde aşağı inip yanlarına gideceğim."

Geriye sayım artık son bulmuştu. Altı Kızılderili etrafa dağılıp çalılıkların ve ağaçların arasında sessizce avlarını aramaya koyuldu.

Colin üzerinde oturduğu daldan, arkadaşlarının nerede hareket ettiğini görebiliyordu. Ağacının dalları arasından çenesini ovuşturarak avcılarını izlemek eğlenceliydi!

Tam bu sırada aniden gözlerine hiç beklemediği bir şey takıldı. Milton Konağı'nı çevreleyen yüksek duvarların tepesinde biri vardı. Adam bir anda duvardan aşağıya atlayıp görünürden kayboldu. Çalılıklardan gelen çıtırtıların ardından her şey sanki eski haline, normale dönmüştü. Colin adamı tam olarak görememişti bile. Gözlerine takılan şey gerçekten şaşırtıcıydı. Gördüğü adam duvarın tepesine tırmanmış ne yapıyor olabilirdi ki?

Colin ne yapması gerektiğini bilemedi. Ağaçtan diğerlerine öylece seslenemezdi. Yakınlarda bir yerde hareket eden silüete baktı. Peter veya Kızılderililerden diğeri idi. Ama Colin'in adamı gördüğü yere çok yakın olduğu kesindi.

Evet, sahiden de bu Peter'dı. Çalılıklardan gelen sesi duyup Colin'den şüphelenmişti. Tam yolunun üzerinde hareket eden bir şey. Sesi duyduğu yere gitgide daha da yaklaşıyordu.

Evet, kesinlikle çalıların içinde birinin olduğundan emindi. Şimdi yanına geldiği, üzeri çiçeklerle bezenmiő, koskocaman bir katırtırnağıydı.

Colin kesin içeride! diye düşündü Peter.

Dikkatlice karnının üzerinde eğilerek çalılığa doğru sokuldu. Őpheyile kahverengi dalları araladı ve şaşkınlık içinde, tam karşısında duran adamı gördü. Adam afallamış, Peter'a bakıyordu.

İyi de bu Colin değildi ki!

Adam öylece donmuő, neyle karőılaőtıėını anlayamamıőtı bile. Bir anda korkunç, boyalı bir yüz çalıların arasından kendisine doğru bakmış ve ona sipsivri, ürpertici bir balta doėrultmuőtı. Adam baltanın yalnızca tahtadan yapıldığını elbette ki bilemezdi!

Hemen ayağa kalkıp kaçmaya başladı. Peter ise o kadar afallamıőtı ki takip etmek dahi aklına gelmedi!

Colin'i Şaşırtan Olay

Peter ödünü patlatan adamın nereye gittiğini görmek için ayağa kalktığımda adam tamamıyla gözden kaybolmuştu bile. Nerede olduğuna dair ardında hiçbir ipucu bırakmamıştı.

"Kahretsin!" dedi Peter sinirlenerek. "Gerçekten de çok iyi bir Kızılderiliyim. Burnumun ucundaki birini bile yakalayamıyorum. Hangi cehenneme kaçmış olabilir?"

Şaşkınlık içinde oraya buraya bakınıyordu. Onu gören diğerleriye garip bir şey olduğunu sezdiler. Merakla seslendiler. "Peter! Ne oldu? Neden gizlenmiyorsun?"

"Bu çalılıkların altında saklanan bir adam vardı," diye karşılık verdi Peter. "Neden diye merak ediyorum. Ama aniden kalktı ve kaçmaya başladı. Nereye gittiğini gören var mı?"

Hiç kimse adamı görmemişti ve bahsedilenlerden haberleri bile yoktu. Herkes Peter'ın çevresini sardı. "Harika! Yedimiz de burada gizleniyoruz ve birimiz bile kaçan bir adamı göremiyor," dedi Pam. "Colin'i bile bulamadık daha!"

"Bugünkü oyun bitsin artık bence," dedi Peter. Tanımadığı başka bir adamla daha karşılaşmak istemiyordu. Bu aslında biraz garipti. "Colin'e de haber verelim."

Hep bir ağızdan Colin'e seslendiler. "Colin! Dışarı çık, her neredeysen! Oyun bitti."

Arkadaşlarının dışarı çıkıp kendisini göstermesini beklediler. Ama hiçbir şey olmadı. Çağrılarına cevap alamıyorlardı. Colin hiçbir yerde yoktu.

"Colin!? diye tekrar seslendiler hep bir ağızdan. "Hadi artık dışarı çık."

Fakat halen Colin'den iz yoktu. İşte bu gerçekten garipti.

"Komik olma!" diye bağırdı George. "Oyun bitti! Neredesin?"

Oysaki Colin ağacın tepesinde oyunun başından beri saklandığı yerdeydi. Peki ama neden arkadaşlarına cevap vermiyordu o halde? Neden ağaçtan inip de zaferinin tadını çıkartmıyordu?

Aslına bakarsanız, arkadaşları arasında en çok korkan Colin olmuştu ve çok önemli bir nedenden dolayı kendini ifşa edemiyordu.

Duvardan aşağı indikten sonra çalılıkların arasına gizlenen adamı gördüğünde şaşkına dönmüştü. Ardından, aynı adamın hemen yanındaki çalılıkta yeniden belirmesi ve gizlendiği ağaca yönelmesi Colin'i tir tir titretmeye yetmişti.

Devamındaysa adam tüm bunlar fazla değilmiş gibi, bir de Colin'in üzerinde olduğu ağaca tırmanmıştı.

Colin'in kalbi delicesine çarpıyordu. Bunu hiç sevmemişti. Adam olur da Colin'i görürse ne söyleyecekti? Kesinlikle çok sinirlenecekti.

Neyse ki adam ağacın tepesine kadar çıkmadan durmuştu. Ama neredeyse Colin'in üzerinde gizlendiği dalın hemen altına kadar da tırmanmıştı. Dal büyük bir adamı taşımak için yeterince güçlü değildi; ancak Colin'i taşıyabilirdi.

Adam, Colin'in tam altındaki ağacın çatallaşan gövdesindeki dala sarıldı. Nefes nefeseydi; ama elinden geldiğince sessizce nefes almaya çabalıyordu. Peter fazla uzakta olmadığından, adamın soluma seslerini her an duyması işten değildi.

Colin bir taş kadar sessizliğe büründü. Bu adam da kimdi? Neyin nesiydi? Duvarın tepesinde ne işi vardı? Peki neden Küçük Fundalık'ta saklanıyordu? Kızılderili kılığına bürünmüş Gizli Yediler'in orada gizlendiğini bilseydi böyle bir şeyi bir daha asla yapmazdı herhalde!

Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi de Colin'in ağacındaydı, hâlâ saklanıyordu ve her an yukarı bakıp Colin'i fark edebilirdi. Bu kesinlikle hiç hoş olmazdı.

Çok geçmeden Colin kendisine seslenen arkadaşlarını bir kez daha duydu. "Colin! Hadi ortaya çık, her neredeysen - oyun bitti!"

Ama zavallı Colin dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Nefes dahi zor alıyordu; hapşırmamak ve öksürmemek için dua ediyordu. Orada tıpkı bir fare gibi sessizce ne olacağını bekliyordu.

Adam da kendinden pek farklı durumda sayılmazdı aslında. Aşağıdaki tanımadığı altı tane çocuğu ağacın yaprakları arasından afallamış bir vaziyette izliyordu. Colin, Scamper da keşke bizimle olsaydı diye içinden geçirdi. O zaman etrafı bir güzel koklayıp saklanan adamın ağacın tepesinde olduğunu kolayca bulabilir ve diğerlerine haber verebilirdi.

Ama Scamper'ı Kızılderililer oyununu oynarken çok heyecanlanıyor ve herkesin saklandığı yeri buluyor diye yanlarında getirmemişlerdi.

Diğerleri bir süre daha Colin'e seslendikten ve bekledikten sonra yürümeye başladı. "Bizden kaçıp eve gitmiş olmalı," dedi Peter. "Tamam, biz de gidelim artık. O adamı bulamayız ne de olsa, bulmak istediğimden de emin değilim zaten. Bana pek de hoş olmayan bir iş gibi göründü."

Colin umutsuzca arkadaşlarının Küçük Fundalık'tan ayrılışlarını ve yoldan kayboluşlarını izledi. Adam da tam altında aynı şeyi yapıyordu. Çocuklar tamamen gözden kaybolduktan sonra, adam homurdanıp ağaçtan aşağı indi.

Colin adamın kafasının tepesi ve kulakları hariç hiçbir şey görememişti. Adam kesinlikle tüm Gizli Yediler Kızılderililerinden çok daha atak ve becerikliydi. Orası açıktı.

Peki artık Colin için aşağı inmek güvenli miydi acaba? Bütün bir gece ağaçta kalması da imkânsızdı doğrusu!

Yoksa Yeni Bir Macera mı?

Colin ağaçtan indi. Ayağını yere koyup dikkatlice etrafa baktı. Görünürde kimsecikler yoktu. Adam tamamıyla gözden kaybolmuştu anlaşılan.

Mümkün olduğunca hızlı koşacağım! diye düşündü ve dönüş yoluna koyuldu. Yolda onu ne durduran, ne de ona seslenen biriyle karşılaştı. Geçtiği arazilerden birinde şaşkınlıkla bakan inekleri görünce kendinden utandı.

İlerlemeye devam etti, sonunda Peter ve Janet'ın yaşadıkları çiftlik evine gitti. Belki de Gizli Yediler halen barakada Kızılderili kıyafetlerini çıkarıp yüzlerini siliyorlardır, diye düşünmüştü.

Barakanın girişine doğru koştu. Kapı her zamanki gibi kapalıydı. Girişin üzerine koyu renkle yazılmış G.Y. harfleri rahatça görülebiliyordu. Barakanın içerisinde neyse ki hâlâ sesler vardı.

Colin kapıyı çaldı. "Beni de içeri alın!" dedi, "Döndüm."

Bir sessizlik etrafı kapladı. Kapı açılmıyordu. Colin sabırsızca tekrar çaldı. "Benim olduğumu biliyorsunuz. Hadi açın kapıyı!"

Ama halen bir hareket yoktu. Ve sonunda Colin bir anda hatırladı. Tabii ki şifreyi söylemeliydi! Ama şifre neydi?

Neyse ki tam da o anda barakanın camından Kızılderili tüylerini görünce hatırladı. "Kızılderililer!" diye bağırdı heyecanla. Kapı açıldı.

"Şimdi mahalledeki herkes şifremizin ne olduğunu biliyor," dedi Peter kızarak. "Sayende başka bir tane bulmamız gerekiyor artık. İçeri gel, nerelerdeydin? Küçük Fundalık'ta sana seslenip durduk."

"Biliyorum, sizi duydum," dedi Colin içeriye girerken. "Şifreyi böyle bir anda bağırdığım için özür dilerim. O anda düşünemedim; size yeni haberlerim var. Hem de çok ilginç haberler!"

"Neymiş bakalım?" diye sordu herkes birden ve yüzlerini silmeyi bıraktılar.

"Peter Fundalıkta durup da saklanan bir adamı gördüğünü söyledi ya size," diye söze başladı Colin, "aslında ben de oradaydım, tam ağacın tepesinde!"

"Hileci!" dedi George. "Kızılderilicilik böyle oynanmaz ki!"

"Öyle oynanmayacağını kim söyledi?" diye karşılık verdi Colin. "Eminim ki

Kızılderililer de ağaçlara tırmanıp sessizce duruyorlardı. Her neyse, ben ağacın tepesindeyken tahmin edin ne oldu? Peter'ın gördüğü o adam benim üzerinde olduğum ağaca koştu ve tırmandı!"

"Ciddi misin!" dedi George. "Peki sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Colin. "Benim çıktığım yere kadar yükseğe tırmanmadı neyse ki! Ben de olduğum yerde çıt çıkartmadan bekledim. Aslında ben adamı Peter'dan önce Milton Konağı'nın duvarının tepesinde görmüştüm. Sonra aşağıya atladı ve çalılıklara koşup ortadan kayboldu."

"Eee, sonra?" diye sordu Janet heyecanla. "Siz gittikten sonra o da ağaçtan aşağı indi ve gitti," dedi Colin. "Sonra da bir daha görmedim zaten. Ben de aşağıya inip eve koştum. Biraz korkmuştum, doğal olarak."

"Böyle garip davranmak için ne gibi bir şey yapmış olabilir ki?" diye merakla sordu Jack. "Nasıl biriydi?"

"Hmm, sadece kafasının tepesiyle kulaklarını görebildim," dedi Colin. "Sen yakından görebildin mi, Peter?"

"Evet, oldukça," diye karşılık verdi Peter. "Ama olağandışı, gözüme çarpan bir şey yoktu. Tıraşlı suratı ve koyu saçlarından başka hatırladığım pek bir şey yok açıkçası."

"Boşverin artık, bir daha ondan haber alamayacağız nasılsa," dedi Barbara. "Hiçbir zaman ne yaptığını ve neden yaptığını bilemeyeceğiz anlaşılan."

"Tüm bir öğlenimizi mahvetti sonuç olarak," dedi Pam. "Colin'i böyle ağaçların tepesinden yakalamamalıyız ama. Bu oyunu oynarken ağaçlara tırmanmayı yasaklayan bir kural koymalıyız."

"Bir sonraki toplantımız ne zaman ve kendimize yeni bir şifre belirleyecek miyiz?" diye sordu Janet.

"Çarşamba günü akşam vakti buluşabiliriz," dedi Peter. "Gözlerinizi ve kulaklarınızı heyecanlı maceralar için açık tutun. Adamı yakalayamamız gerçekten üzücü -ya da en azından biraz daha bilgi sahibi olamamamız. Eminim ki iyi bir şeyler planlamıyordu."

"Peki ya yeni şifre ne olacak?" diye sordu Janet.

"Macera olsun bence," dedi Peter. "Hatta birini kaçırdık bile galiba!"

Konuşmanın ardından herkes evlerine döndü. Colin haricinde kimse esrarengiz adam hakkında daha fazla kafa yormadı. Ama yine de o akşam televizyonda Gizli Yediler'i yeniden alarına geçirecek bir haber vardı!

"Bayan Lucy Thomas'ın muhteşem ve benzersiz گردانلیğı Milton Konağı'ndaki yatak odasından bu öğleden sonra çalındı," dedi spiker. "Hiç kimse hırsızı görmedi ve hırsız ardında hiçbir ipucu bırakmadan ortadan kayboldu."

Peler ve Janet yerlerinden sıçradılar. "Bu bizim öğleden sonra gördüğümüz adam olmalı!" dedi Peter. "İnanabiliyor musun? Yarınki yeni bir toplantı için Gizli Yediler'e haber ver, Janet. Bu bizim için yeniden bir macera demek olabilir!"

Önemli Toplantı

O gece Gizli Yediler çok heyecanlıydı. Janet ve Peter herkesin posta kutularına birer not bıraktı. "Dokuz buçukta toplantı. Önemli! G.Y." Colin ve George'un neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu çünkü haberleri dinlememişlerdi. Ama diğerlerinin Bayan Lucy Thomas'ın Küçük Fundalık'ın hemen yanındaki Milton Konağı'nda yaşadığından ve çalınan gerdanlıktan haberi vardı. Bu yüzden toplantının hırsızla ilgili olduğunu anlamışlardı!

Saatler dokuz buçuğu gösterdiğinde grup bir araya geldi. Janet ve Peter barakada toplantı için çoktan hazırды. Kapı tek tek çalınmaya başladı. "Şifre!" dedi Peter, her seferinde ciddiyetle.

"Macera!" diye yanıtladı diğerleri fısıldayarak. "Macera!", "Macera!" Tek tek tüm üyeler barakanın içine girdi.

"Korkunç kız kardeşin nerede - Susie?" diye sordu Peter, Jack'e. "Umarım bu civarlarda değildir. Bugünkü çok önemli bir toplantı. Rozetin üzerinde mi?"

"Evet," dedi Jack. "Susie bugün dışarıda. Her neyse, en son şifremizi bilmediğinden eminim zaten, merak etme."

"Toplantı ne hakkında?" diye sordu Colin. "Janet'in yüzünden bir şeyler olduğu belli. Baksana çatlayacak gibi duruyor!"

"Öğrendiğinde sen de kendini çatlayacak gibi hissedeceksin," dedi Janet. "Peşinde olduğumuz hırsız Peter'la birlikte tek gören sen olduğun için kendini daha da önemli biri gibi hissedeceksin hem de."

Colin ve George boş gözlerle baktılar. Janet'in neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu. Çok geçmeden Peter her şeyi açıkladı.

"Colin'in dün gördüğü adamı hatırlıyorsunuz, Milton Konağı'nın duvarının üzerine tırmanan," diye söze başladı Peter. "Aynı adamı ben de çalılıkların içerisinde saklanırken gördüm - ve sonra da Colin'in saklandığı ağaca tırmanmış. Tüm bunlardan sonra, televizyonda dün gece Bayan Lucy Thomas'ın görkemli gerdanlığının yatak odasından çalındığı haberi verildi."

"Buna inanamıyorum!" diye şaşkınlıkla haykırdı Pam. "Ve hırsız senin ve Colin'in gördüğü adamdı!"

"Evet," diye onayladı Peter. "O olmalı. Eee, bu konuda şimdi ne yapacağız? Bu bir

macera -tabii eğer o adamın kim olduğunu anlayabilirsek- ve tabii eğer gerdanlığı da bulabilirsek. Bu Gizli Yediler şapkalarımızdaki anlamlı bir tüy olur, öyle değil mi?" Kısa süreli bir sessizlik oldu. Herkes dikkatlice düşünüyordu.

"Peki adamı nasıl bulacağız?" diye sordu Barbara. "Demek istediğim, yalnızca sen ve Colin adamı gördünüz, o da sadece bir anlığıydı."

"Unutmamalıyız ki, ben de adamın sadece kafasının tepesiyle kulaklarını görebildim," dedi Colin. "Tüm bu bildiklerimle bir adamı nasıl teşhis edebileceğimi gerçekten merak ediyorum. İnsanların kafalarının üzerine çıkıp da tepeden onlara bakamam ya!"

Janet güldü, "Sen de yanında küçük bir merdiven taşırsın!" dedi. Diğer herkes kahkahalara gülüşmelere katıldı.

"Polise söylememiz gerekmez mi?" diye sordu George.

"Sanırım gerekir," dedi Peter dikkatlice olanları düşünerek. "Onlara bir yardımımız dokunmayabilir ama yine de bu yapılabilecek en iyi şey gibi. Daha sonra belki onlara yardım da edebiliriz ve etrafta gezinip kendimiz de birtakım ipuçları bulmaya çalışırız."

"Hadi derhal polise gidelim o halde," dedi George. "Bu harika olacak! Hep beraber içeri girdiğimizde Müfettiş'in suratını hayal edebiliyor musunuz?"

Bunun üzerine Yediler barakadan ayrılıp şehre doğru yola koyuldu. Karakolun giriş basamaklarından emin adımlarla çıktılar. İçerideki memur şaşkıındı.

"Müfettiş'i görebilir miyiz?" diye sordu Peter. "Onun için bazı haberlerimiz var da! Bayan Lucy'nin gerdanlığının çalınmasıyla ilgili."

Müfettiş koridordan gelen sesleri duyup odasından dışarıya doğru baktı. "Merhaba, merhaba!" dedi şaşırarak. "Bir kez daha Gizli Yediler! Bu sefer şifreniz nedir bakalım?" Kimse bu soruyu yanıtlamadı elbette. Peter hafifçe gülümsedi.

"Buraya dün Milton Konağı'nın duvarına tırmanan hırsızı gördüğümüzü söylemek için geldik," dedi. "İlk önce çalılıklara saklandı, sonra da Colin'in de üzerinde olduğu bir ağaca tırmandı. Ama tüm bildiklerimiz bunlar!"

Müfettiş, Yediler'in anlattıklarını ilgiyle dinledi. Aldığı bilgilerden çok memnundu. Merak ettiği şey, hırsızın o dev duvara nasıl tırmanabildiği! diye düşündü. "Bir kedi kadar çevik olmalı herhalde. Kullanılan bir merdiven yoktu. Tamam Gizli Yediler, gözlerinizi aynı adamı yeniden görebilmeniz için açık tutmanız dışında

yapabileceğiniz bir şey yok sanırım."

"Bir şey daha var: Colin adamın yalnızca başının üzerini gördü ve ben de çok kısa bir süre de olsa suratını gördüm. Son derece sıradan biri gibiydi," dedi Peter. "Emin olabilirsiniz ki elimizden gelenin en iyisini yapacağız!"

Yeniden basamaklardan aşağı sokağa indiler. "Şimdi," dedi Peter, "Colin'in adamı duvarın üzerinde gördüğü yere gideceğiz. Bakarsınız orada bir şeyler buluruz. Hiç belli olmaz, değil mi"

Sıra Dışı Buluntular

Yediler bir gün öncesinde Kızılderilicilik oynadıkları Küçük Fundalık'ın yolunu tuttular.

"Şimdi, adam tam olarak duvarın neresine tırmanmıştı?" diye sordu Peter, Colin'e. Colin biraz düşündükten sonra eliyle çobanpüskülünü işaret etti.

"Şuradaki çobanpüskülünü görüyor musun? Adam oradaki çalılıkla, şu küçük meşe ağacının arasındaki duvardan geldi. Tam olarak burası olduğundan eminim."

"Hadi o zaman, gidip bir bakalım," dedi Peter. Yediler, Küçük Fundalık'ta yürürken kendilerini oldukça önemli hissediyordu. Çok geçmeden çobanpüskülüyle küçük meşenin arasına geldiler. Durup bir süre duvara baktılar.

Duvar en az iki metre yükseklikteydi. Böylesine dik bir duvara kim merdivensiz çıkabilirdi ki?

"Bakın! İşte burası aşağı atladığı yer," dedi Pam aniden, çobanpüskülünün yakınındaki derin izleri göstererek. Herkes birden baktı.

"Evet. Burası yere ilk ayak bastığı yer olmalı," dedi George. "İzden hiçbir şey çıkaramayacak olmamız üzücü; yani eğer ayak izlerini görebiliyor olsaydık çok işimize yarayabilirdi. Ama burada yalnızca derince, anlamsız bir iz var - büyük bir ihtimalle topuklarının izleri olmalı."

"Keşke duvarın diğer tarafına geçebilseydik," dedi Peter bir anda. "Belki de orada bir veya iki tane ayak izi bulabiliriz. Hadi gidip bahçivana içeri girebilir miyiz diye soralım. Bizim çiftlikte çalışan işçilerden birinin arkadaşı ve beni tanıyor."

"İyi fikir," dedi George ve hep birlikte girişe doğru yöneldiler. Bahçıvan o sırada ön bahçedeki demir, büyük giriş kapısının ardında çalışıyordu. Çocuklar hep bir ağızdan seslendi.

"Hey John! İçeri gelip etrafa bakabilir miyiz? Hani şu hırsızlık olayı hakkında. Onu geçtiğimiz gün duvarın üzerinde gördük. Polisler de gözlerimizi açık tutmamızı tembihledi. Biz de bu yüzden etrafı inceliyoruz."

John hafifçe güldü ve demir kapıları açtı. "Anlaştık, ben de sizinle gelirsem pek sorun yaratacağınızı sanmam," dedi. "Hırsızın o duvarları nasıl aştığını hâlâ anlamış değilim. Dün bütün bir öğlen boyunca ön bahçede çalıştım. Eğer bahçe kapısından girseydi kesinlikle onu görmem gerekirdi. Ama öyle yapmadı anlaşılan."

Yedi çocuk da John'la beraber duvarların etrafında gezindi. Colin, çobanpüskülüyle yakınındaki küçük meşe ağacının duvarın kenarından görünen tepesini gördü. Durdu.

"İşte adamın duvara tırmandığı yer burası," dedi. "Hadi ayak izlerini arayalım." Baktıkları yerde gerçekten birtakım izler vardı ama bunlar bir ayak izine benzemiyordu bile.

Yediler izlerin üzerine eğildi.

"Komik, değil mi?" diye söze girdi Peter. "Yuvarlak ve birbiri ardına devam eden izler! Yaklaşık olarak her biri diğerinden onar santimetre uzakta - sanki birisi elindeki büyük bir sopanın ucunu yere saplayarak yürümüş gibi. Bu izleri ne tür bir şey yapmış olabilir ki, John?"

"Bu soru benim de kafamı kurcaladı," diye karşılık verdi John. O da gördüklerine bir anlam veremiyordu. "Belki de polisler bu konuda bir şeyler yapabilir, en azından artık hırsızın buradan duvara tırmandığını biliyoruz."

Yediler ve John birlikte, yerdeki izleri dikkatlice inceledi. İzlerden hiçbir anlam çıkmıyordu. Sanki birisi sopasıyla yeri oyup durmuştu - ama bunu kim, ne maksatla yapmış olabilirdi ki? Ve eğer yaptıysa da, bunun yüksek bir duvara tırmanmak için nasıl bir yardımı dokunabilirdi?

"Söyleyebileceğim tek şey hırsızın merdiven kullanmadığı," dedi John ve ekledi, "hepsi barakanın içinde kilitli ve anahtarları da cebimde. O hırsız bu dik duvarı nasıl tırmanmış, bir türlü anlayamıyorum."

"Bir cambaz olmalı, hepsi bu," dedi Janet duvarın üzerine bakarak. Sonra aniden gözlerine takılan bir şey oldu. Heyecanla, gördüğünü diğerlerine işaret etti.

"Baksanıza, bu da nedir böyle? Şuradaki keskince tuğlanın üzerinde takılıp kalmış olan şeyi görüyor musunuz?"

Herkes Janet'in gösterdiği yere bir bakış fırlattı. "Bir parça yüne benziyor," dedi Pam. "Belki de hırsız duvara tırmanırken bu sivri çıkıntı elbisesine takıldı ve bir parça yünü üzerinden söktü."

"Bana yardım etsene, George," dedi Peter. "Onu oradan alacağım. Çok değerli bir ipucu olabilir."

George, Peter'ı yukarıya kaldırdı. Peter çeviklikle yün parçasına uzandı. George arkadaşını yeniden yere indirdiğinde herkes birden Peter'ın etrafını sarıp meraklı gözlerle buldukları ipucuna baktı.

Üzerinde kırmızı desenleri olan bir parça mavi yün iplikti Peter'ın elinde tuttuğu.

"Pekâlâ, belki de bu parça hırsızın kazağından sökülmüş olabilir," dedi Janet. "Kırmızı desenli, mavi, yün kazak giyen birini aramakla işe başlayabiliriz o halde!" Çok geçmeden başka bir şey daha buldular ama bu seferki buluntu çok daha büyük bir keşifti.

Scamper'in Keşfi

İpuçlarından en büyüğünü keşfeden Scamper oldu. O da Yediler'le beraberdi elbette ki; meraklıca etrafı kokluyor, esrarlı izlerin ne olduğunu bulmaya çabalıyordu. Sonra bir anda delice havlamaya başladı.

Herkes Scamper'a döndü. "Ne oldu, Scamper, ne var?" diye sordu Peter.

Scamper havlamaya devam ediyordu. Bu Yediler'i biraz ürkütmüştü. Çalılıklarm arasında gizlenen biri olabilir mi diye düşünerek tedirgince etrafa göz gezdirdiler!

Scamper'ın kafası yukarıya bakıyordu. "Kes şunu, Scamper," diye bağırdı Peter, sabrı taşarak. "Neye havladığını göster o zaman! Kes şunu dedim."

Scamper sustu. Peter'a sitem dolu bir bakış atıp çocukların kafasının üzerine gözlerini dikti.

Spanyel köpeğin neden bahsettiğini görebilmek için çocukların hepsi birden yukarıya baktı. Ve işte orada, tam karşılarında bir şapka duruyordu. Ağacın üzerinde, dallardan birine takılmış, sallanıyordu.

"Şuna bakın!" dedi Peter şaşkınlıkla. "Bir şapka, hırsıza ait olabilir mi dersiniz?"

"Öyle olsa bile neden şapkasını gidip de oraya atсын ki?" diye sordu Janet. "Bu hırsızların yapacağı türden bir şey değil - şapkalarını ağaca fırlatıp orada bırakmak yani!"

Şapka uzanıp almak için fazla yüksekteydi. Neredeyse duvarın hizasında bir yerde takılıydı. Bahçıvan John, şapkayı olduğu yerden alabilmek için bir sopa bulmaya gitti.

"Oraya takılması için birinin fırlatması gerek ancak," dedi George. "Yani hırsıza ait olduğunu hiç sanmıyorum. Şapkasını o şekilde atmaz, arkasında böylesine önemli bir ipucu bırakmaz!"

"Hayır, sanırım haklısın," dedi Peter. "Onun şapkası olamaz, yoldan geçerken fırlatan herhangi birine ait olmalı."

John kamış bir sopayla geri dönüp şapkayı daldan aldı. Scamper yere düşen şapkanın üzerine atıldı.

"Bırak Scamper, sana bırak diyorum!" diye emretti Peter. Hâlbuki şapkayı gösteren o değil miydi? Zavallı Scamper ağzındakini çaresizce yere bıraktı. En azından biraz havaya fırlatıp yakalamanın keyfini sürebilseydi bari.

Yediler merakla eski ve kirli şapkayı incelediler. Üzerinde bir zamanlar desenleri olan, tüvit bir şapka olduğu belliydi. Ama artık o denli kirlenmişti ki, deseni görmek neredeyse imkânsızdı. Janet iğrenerek baktı.

"İyy! Ne kadar da çirkin, pis bir şapka! Eminim ki birisi işini bitirdikten sonra duvarın üzerine fırlatmıştır. Herhalde sonra da orada ağaçta takılı kaldı. Bahse varım, ipucuyla bir ilgisi falan yoktur."

"Sanırım haklısın," dedi Colin, şapkayı ellerinde evirip çevirirken. "Belki biz de aynı şekilde duvarın üzerinden geldiği yere geri fırlatmalıyız. Nasılsa bir yardımı dokunmayacak. Bir dahaki sefere, Scamper! İyi bir ipucu bulduğunu düşünmüştün ama şanssızmışsın!"

Colin şapkayı duvarın üzerinden fırlatmak için gerindiği anda Peter arkadaşının koluna yapıştı. "Yapma! Onu saklamamız lazım. Her ne kadar ben de ipucu olmadığını düşünsem de, işimize yarayıp yaramayacağını bilemeyiz. Eğer bir de ipucu falansa sonra ne yaptık diye hayıflanmaktan başka bir şey gelmez elimizden."

"Bu kokulu şeyi sen saklayabilirsin o halde," diyerek elindekini Peter'a verdi Colin. "Birinin onu fırlatıp kurtulmaya çalışmasına şaşmamalı, baksanıza berbat kokuyor."

Peter bunu önemsemeden şapkayı cebine tıktırdı. Buldukları yün parçasını ise dikkatle inceledikten sonra not defterinin arasına koydu. Yerdeki anlamsız izlere yeniden göz gezdirmeye başladı.

"Sanırım bu izleri not alsak iyi olacak," dedi. "Yanında mezura var mı, Janet?"

Tabii ki yoktu. Ama şanslarına George'un yanında bir parça ip vardı. George hemen eğilip, dikkatlice yerdeki yuvarlak izlerin ölçülerini aldı. "İşte yerdeki izlerin ölçüsü, al bakalım," dedi ve bir parça kestiği ipi Peter'a uzattı. İp de Peter'ın not defterinin içindeki yerini aldı.

"Yerdeki tüm bu garip izlerin bir ipucu olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi Peter defterini koyarken. "Ama bir türlü ne olduklarını da kafamda netleştiremiyorum!"

Çocuklar John'a veda ettikten sonra eve gitmek için yola koyuldular. Kimse başka bir ipucu bulamamıştı. Peter tüm bu yaptıklarından sonra maceralarının boşa çıkmamasını ümit ediyordu.

"Ben hâlâ bir cambazdan başkasının o duvarı aşamayacağını düşünüyorum," dedi Janet. "Herhangi bir insan bunu nasıl başarabilir ki?"

Janet tam bunu söylediği sırada duvardaki ilan dikkatlerini çekti. Colin hepsini

yerinden zıplatacak ani bir ılık attı.

"Şuna bakın, bir sirk afişı! Ne dediğine baksanıza; aslan terbiyecileri, gözüpek at binicileri, gösteri yapan ayılar, palyaçolar ve cambazlar geliyor diyor! Cambazlar! Şuna bakın! Bir düşünün - sadece bir düşünün..."

Herkes kafalarında yanan soru işaretiyle birbirine baktı. Janet haklı olabilirdi. İşte bu gerçekten de peşine düşmeye değecek bir şey olmalıydı!

Sirk'e Ziyaret

Peter saatine baktı. "Hayır, olamaz!" dedi kaygıyla. "Neredeyse yemek saati gelmiş. Hemen eve dönmek zorundayız. İki buçukta yeniden buluşalım, Gizli Yediler."

"Yapamayız!" dedi Pam ve Barbara. "Biz bir partiye davetliyiz."

"Bizziz toplantı yapmayın, lütfen!" diye söylendi Pam.

"Ben de iki buçukta gelemem zaten," diye araya girdi George. "En iyisi toplantıyı yarın yapmamız. Kaldı ki hırsız düşündüğümüz gibi sirkte çalışan cambazlardan biriye, hiçbir yere kaçacak değil! Sirk bitene kadar burada demektir nasılsa."

"Zaten cambaz olması sadece ihtimallerden bir tanesi," dedi Janet da. "Ben yalnızca o büyük duvarı bir cambazdan başkasının aşamayacağını düşündüğümü söyledim. Ama bu kesinlikle öyle olduğu anlamına gelmiyor tabii ki!"

"Yine de bir bakmaya değecektir," dedi Peter. "O zaman yanı dokuz buçukta buluşmaya ne dersiniz? Ve hepiniz lütfen önerebileceğiniz güzel planlar üzerinde kafa patlatın. Eminim birtakım şeyler tasarlamalıyız."

O gün herkes gittikleri yerlerde sıkıca düşündü. Pam ve Barbara davetli oldukları partinin ortasında bile birbirlerine fısıldaşıp durdular! "Ben gidip sirke bir göz atalım diyorum," dedi Pam. "Sence de güzel bir fikir değil mi? Böylece Peter da çalışanların arasında gördüğü adamın cambazlardan biri olup olmadığını kontrol edebilir hem!"

Ertesi gün Gizli Yediler sözleştikleri saatte yeniden bir araya geldi. Şifreler bir bir söylenirken hemen herkesin aklından aynı fikirler geçiyordu.

"Sirke gitmemiz işimize yarayabilir sanırım," dedi George.

"Bu tam olarak Pam'le birlikte düşündüğümüz şey!" dedi Barbara.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi Colin. "Kaldı ki, yapılabilecek en akıllıca şey bu. Sence de öyle değil mi, Peter?"

"Evet. Janet ve ben gazetede sirkin yarın açılacağını okuduk," dedi Peter. "Hep beraber gitmeye var mısınız? Cambazlardan hiçbirini tanıyamayabilirim. Biliyorsunuz, hırsız yalnızca bir anlık gördüm ama yine de denemeye değer."

"Esmer ve tıraşlı bir adam olduğunu söylemiştin," dedi Colin. "Ve ben de en azından saçının koyu renk olduğunu gördüm. Kafasının tepesinde hafif bir açıklık vardı. Ama bu çok da önemli bir ayrıntı değil sanırım, değil mi?"

"Parası olan var mı?" diye sordu Pam. "Sirk biletlerini almak için soruyorum. Ben de hiç yok da; çünkü doğumgünü partisi için hediye aldım."

Herkes ceplerini kontrol etti. Paralar ortaya yığıldıktan sonra sıra dikkatlice saymaya gelmişti.

"Biletler kişi başı tam beş lira! " diye söylendi Peter. "Beş lira! Çocukların para içinde yüzdüklerini sanıyor olmalılar. Burada sadece yirmi liramız var, hepsi bu. Yalnızca dördümüze yeter."

"Benim kumbaramda on liram var," dedi Janet.

"Benim de evde altı liram daha var," dedi Colin. "Paylaşabileceği başka parası olan?"

"Tamam, ben de Susie'den borç alabilirim," dedi Jack.

"Tamam, ama sakın gidip de para karşılığı şifremizi söyleyeyim falan deme!" dedi Colin. Jack buna kızdı ve söylenerek Colin'e vurdu.

"Tamam o halde. Sonunda hepimiz içeri girebileceğiz anlaşılan," dedi Peter keyiflenerek. "Gösteri başlamadan on dakika önce sirkin önünde buluşalım. Kimse geç kalmasın! Ve gözlerinizi üzerinde kırmızı desenleri olan mavi süveter giyen birini görebilmek için dört açın! Çünkü hırsızın bu yünden yapılmış bir kazak veya süveter giydiği neredeyse kesin."

Buluşma saati geldiğinde herkes çok dakikti. Pam hariç herkesin yanında yeterince parası vardı. Peter, Pam'ın de bilet alabilmesi için ona ihtiyaç duyduğu parayı verdi. Bilet gişesine gidip tam yedi tane bilet aldılar. Heyecanları yüzlerinden okunabiliyordu. Sonuçta sirk hep eğlence doludur, öyle değil mi? Hele bir de içeride saklanan bir hırsız varsa, bu iki kat eğlence demektir!

Çok geçmeden herkes yerlerini almıştı. Çocuklar dikkatlice dev çadırın ortasındaki boş daireye bakıyordu. Orkestra bir anda neşeli melodiler çalmaya, davullar ortalığı inletmeye başladı. Çocuklar oturdukları yerde heyecanla doğruldular.

İlk içeri gelen birbirinden mağrur yürüyen atlar oldu. Süslü tüyleriyle seyircileri selamladılar. Ardından palyaçolar geldi, parendeler atıp çılgınca bağırıyorlardı. Sonra ayılar ve diğer tüm göstericiler de bir bir içeri doluşup seyircileri selamladı.

Çocuklar özellikle cambazlar için bekliyordu, ama onlar da diğer tüm sahnedeki göstericilerle karışmış, iç içe geçmişti. Tam beş palyaço ve hokkabaz, iki, yüksek tahta değnekler üzerinde yürüyen ve beş de komik bisikletlere binen adam oradan oraya salınıp duruyordu. Hangilerinin aradıkları cambaz olduğunu söylemek neredeyse

imkânsızdı.

"Programa göre üçüncü sırada çıkacaklarmış," dedi Peter. "İlk olarak atlar, sonra palyaçolar ve en son da cambazlar."

Sabırsızlıkla beklemeye koyuldular. Muhteşem biçimde dans eden atları ve birbirinden komik şeyler yapan palyaçoları izlediler.

"İşte sonunda, sıra cambazlarda!" dedi Peter heyecanla. "İzle Colin, dikkatle izle!"

İyi Bir Fikir - ve Hayal Kırıklığı

Cambazlar birer birer içeri giriyordu; tekerleklerin üzerinde zıplıyor, türlü türlü hareketler yapıyorlardı. Bir tanesi vücudunu öylesine arkaya doğru eğmişti ki kafasını bacaklarının arasına dahi alabiliyordu. Bu aslında oldukça garip bir görüntü oluşturunuyordu.

Peter, Colin'i dürttü. "Colin! Şu başı bacaklarının arasında olanı görüyor musun? O da çalılıklarda gördüğümüz adam gibi tıraşlı ve onun da siyah saçları var!"

Colin başını salladı. "Evet, o olabilir gerçekten! Diğer hepsinin bıyıkları var. Bakalım yüksek bir yere falan tırmanacak mı?" Gizli Yediler gözlerini bu cambaz üzerine diktiler. Diğerlerinin bıyıkları vardı, böylece eleniyorlardı; ama bu cambaz tarife uyuyordu - koyu saçlı ve bıyıksızdı!

Yüksek bir yere çıkabilecek kadar atik miydi? İzleyenlere yükseğe kolayca tırmandığını sergileyeceği bir numara yapacak mıydı? Ciddiyetle izlediler. Tıraşlı adam şüpheyi yer bırakmayacak şekilde cambazların en beceriklisiydi. Sanki bir tüy kadar hafifti. Çemberin üzerinden zıplarken ayakları neredeyse yere hiç değmiyordu.

Adam aynı zamanda ip üzerinde ustalıkla yürüyen bir cambazdı. Uzunca bir merdiven kaldırılıp çadırın tepesindeki bir kabloya sabitlendi. Çocuklar merdivenin üzerine kolaylıkla çıkan adamı izleyip birbirlerine baktılar. Evet, eğer ayaklarını ve ellerini dahi kullanamadan böylesine bir merdivene çıkabiliyorsa, üç metrelik bir duvara da rahatça tırmanabilirdi!

"Hırsızın o olduğundan eminim," diye fısıldadı Janet, Peter'a. Peter kafasını sallayarak onayladı. O da artık emindi. Hem de o kadar emindi ki, hırsızı bulmak için artık beynini kurcalamayacaktı.

Aslına bakarsanız bu oldukça güzel bir sirkti. Bir sonraki gösteride birbirleriyle ve bakıcılarıyla boks yapan tatlı ayılar geldi. Gerçekten hoş vakit geçiriyor gibiydiler. Küçük bir ayı, bakıcısını o kadar çok seviyordu ki, bacaklarına sarılıp adamın gitmesine izin vermedi.

Janet sevebileceği küçük bir ayısının olmasını ne kadar çok istediğini düşündü.

"Tıpkı büyük bir oyuncak ayıya benziyor," dedi Pam'e. Pam başıyla onayladı.

Palyaçolar yeniden salona geldi. Çok geçmeden üç tane daha palyaçonun yanında, iki değnek cambazı salona girdi. Değnek cambazları gülünç görünüyordu. Yüksek tahta ayakların üzerine uzun etekler giymişlerdi ve bu da onları aşırı uzun insanlar gibi

gösteriyordu. Yanlarında yürüyen palyaçolar komik yürüyüşleriyle dalga geçiyor ve ısıklık yapıyor.

Ardından kükreyen aslanlarla dolu bir kafes görüldü. Janet geriye doğru çekildi. "Bu biraz korkunç," dedi. "Aslanlar bu kafeslerin içine hapsedilmemeli, sadece gülünç görünüyorlar. Ah, şuradakine baksana. Tabureye çıkmak istemiyor. Kesin bakıcısının üzerine saldıracak."

Elbette ki dediği gibi olmadı. Bakıcısı aslanı iyi tanıdığı için ustalıkla diğerlerinin yanına aldı. Sonrasında ise aslanlar kükreyerek bir kez daha seyircilerin önünde dolandılar.

Tüm bunların ardından koca bir fil geldi ve bakıcısıyla kriket oynamaya başladı. Seyircilerin çığlıklarıyla topa vurmaktan zevk alıyor olmalıydı ki, topa tam altı defa vurdu ve her seferinde de herkes coşkuyla alkışladı.

Çocuklar müthiş eğleniyordu. Dışarıya çıkıp da yeniden büyük alana geldiklerinde gösteri sona erdiği için üzgündüler.

"Sadece sirklerdeki hırsızları avlamamız gerekseydi çok eğlenceli olabilirdi," dedi Janet. "Peter, ne düşünüyorsun? Sence de o koyu renk saçlı, tıraşlı cambaz mı hırsız? Yalnızca o, tarif ettiğiniz adama benziyordu."

"Haklısın. Diğer hepsinin bıyıkları vardı," diye yanıt verdi Peter. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Belki de en iyi şey onu bulup konuşmaktır. İşimize yarayacak bir şeyler söyleyebilir."

"Ama yanına gidip ne söyleyeceğiz ki?" diye sordu George.

"İmzasını almak istediğimizi söyleyebiliriz mesela!" dedi Peter. "Bunun doğal olduğunu düşünecektir!"

Diğerleri bu zekice fikre hayranlık duydu. Ne kadar da akıllıcaydı. Peter'dan başka böylesine iyi bir fikir öneren olamazdı.

"Bakın," diye fısıldadı Barbara. "Şuradaki o değil mi, ayı terbiyecisiyle konuşan? Evet, o! Gördüğün hırsız anımsatıyor mu, Peter? Şimdi daha da yakından görebilirsin."

Peter kafasını salladı. "Evet, benziyor. Hadi, gayet sıradan bir şekilde gidip imza isteyelim. Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın."

Cambaza doğru yürüdüler. Adam şaşırarak arkasını döndü. "Evet, ne istiyorsunuz bakalım?" diye tebessümle sordu. "İpin üzerinde yürümenin sırrını mı yoksa?"

"Hayır. Mümkünse imzanızı lütfen," dedi Peter. Adama baktığında suratının sahnede

gördüğünden daha yaşlı olduğunu fark etti. Cambaz bir kahkaha attı. Kırmızı, büyük bir mendille alnını sildi.

"Çadırın içi pişiyordu," dedi. "Evet, elbette ki imzamı alabilirsiniz ama önce izin verin peruğumu çıkartayım. Kafam yanıyor!"

Ve çocukların afallamış bakışları karşısında adam siyah saçlarını tümüyle kafasından sıyırdı! Bu bir peruktu ve altındaki cambazın kafası tamamıyla keldi. Koca bir hayal kırıklığı!

Cambaz Trinculo

Yediler hayal kırıklığı içinde adama baktılar. Şüphelendikleri cambaz, kafasının tepesindeki birkaç gri saç teli dışında tamamen saçsızdı. Hırsız bir başkası olmalıydı o halde. Colin ağacın tepesindeyken belirgin bir şekilde hırsızın kafasının üzerini görmüştü. Ortasındaki seyrelti hariç, saçının tamamen siyah olduğundan emindi.

Colin peruğu eline aldı, dikkatlice inceledi. Belki de hırsız soygun sırasında peruk takmıştı. Ama bunun ortasında bir açıklık yoktu! Kalınca, tamamıyla başı kaplayan bir peruktu elinde tuttuğu.

"Peruğumu çok sevmişe benziyorsun," dedi ve güldü cambaz. "Cambazlar kel olamaz, bilirsiniz. Genç ve olabildiğince güzel görünmeliyiz. Şimdi her birinize imzama vereceğim, sonra gitmeniz gerekli, anlaştık mı?"

"Teşekkürler," dedi Peter adama bir parça kâğıt ve bir kalem verirken.

Homurtulu küçük bir ayı sallanarak yakınlarına doğru geldi. Bir başıyordu.

"Oh, şuna baksanıza!" dedi Janet heyecanla. "Sizce yanımıza gelir mi? Buraya gel, küçük ayıcık."

Ayı yaklaştı ve Janet'a sürtündü. Janet da kollarını ayının üzerine koyup onu kaldırmaya çalıştı ama ayı hiç ummadığı kadar ağırdı. Tam o sırada tuhaf, asık yüzlü genç bir adam içeri girip hayvanı boynundan kabaca yakaladı.

"Seni kötü çocuk!" dedi ve küçük yavruyu sarstı. Ayı sızlanıyordu.

"Hayır, yapmayın!" dedi Janet sıkılarak. "O çok tatlı, sadece bizi görmek için yanımıza geldi."

Genç adamın kılığı biraz garipti. Üzerinde pullar olan bir kadın elbisesiyle, çiçekli bir şapka takmıştı. Altına ise oldukça kirli, yumuşak bir kumaş pantolon giymişti.

Peter, genç adam ayıyı alırken dikkatlice, adamı süzdü. "O da gösteride var mıydı?" diye sordu. "Hatırlamıyorum da."

"Evet. Değnek cambazlarından biriydi," dedi kâğıtları imzalamakla meşgul adam. "Adı Louis. Her hayvanla ilgilenir. Daha sonra tekrar gelip kafeslerindeki ayıları ziyaret etmek ister miydiniz? Yaşlı Jumbo'ya yemesi için bir iki tane çörek getirirseniz size bayılacaktır. Tıpkı bir köpek gibi uysal."

"Ah, tamam. Çok isteriz!" dedi Janet. Küçük ayıcıkla birlikte yeni arkadaşlar

bulmanın ne kadar da harika olabileceğini hayal etti. "Yarın uğrayabilir miyiz peki?"

"Elbette, yarın sabah gelin," diye cevapladı cambaz. "Trinculo'yu sorun. Bu benim adım. Buralarda bir yerlerde olacağım."

Çocuklar teşekkür edip adamın yanından ayrıldılar. Sirkteki insanlardan yeterince uzaklaşıncaya kadar tek kelime etmediler.

"Hırsızın o cambaz olmadığına sevindim," dedi Janet. "İyi biri, komik de bir suratı var. Siyah saçlarını çıkarttığında şaşkınlıktan dilimi yutacaktım!"

"Ben de," dedi Peter. "Kendimi aptal gibi hissettim zaten. Hırsızın neye benzediğini hatırlıyorum sanmıştım. Trinculo'nun suratını görünce o olduğunu düşündüm ama yanlışım. Gördüğüm adam daha genç biriydi."

"Yüzlere göre kıyaslama yapmamalıyız belki de," dedi Colin. "Kırmızı desenli mavi süveter giyen birini bulmamız daha akıllıca!"

"Gidip bütün mahallede böyle birini arayamayız ya," dedi Pam. "Aslına bakarsan bunu yapmak bayağı zor."

"Daha iyi bir fikrin var mı o halde?" diye sordu Colin.

Tabii ki Pam'in de tüm diğerleri gibi daha iyi bir önerisi yoktu. "Elimiz kolumuz bağlandı şimdi işte," dedi Peter umutsuzca.

"Bu gerçekten anlamsız. Onca şey araştırdıktan sonra, tam bir yere vardığımızı sanıyoruz fakat elimize kalan koca bir hiç oluyor."

"Yarın sirk alanına gidelim mi?" diye sordu Pam. "Hırsızı bulmak için değil elbette çünkü cambazlardan biri olmadığını artık biliyoruz. Sadece hayvanları görmek için. Ne dersiniz?"

"Evet, tabii ki. O ayıcığı çok sevdim," dedi Janet. "Hem yaşlı Jumbo'yu da yakından görmek harika olacak. Filleri de çok seviyorum."

"Ben gelebileceğimi sanmıyorum," dedi Barbara. "Fillerden biraz korkarım, çok büyükler."

"Ben de gelmeyeceğim," dedi Jack. "Peki ya sen gelecek misin, George? Yarın pullarımızı değiş tokuş edeceğimizi konuşmuştuk, biliyorsun."

"Evet biliyorum. Tamam, biz de gelmeyeceğiz, millet," dedi George. "Kızmazsın, değil mi Peter? Ayılar ve fillerle arkadaşlık kurmanın gizli topluluğumuzla bir ilgisi yok ne de olsa."

"O halde Janet, Pam, Colin'le birlikte gideceğiz," dedi Peter. "Bu arada unutmayın ki kırmızı çizgili, mavi bir süveter peşindeyiz. Gözlerinizi yeterince açık tutun, neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

Peter söylediğinde haklıydı. Ertesi gün Janet'la birlikte göreceği şey büyük bir sürpriz olacaktı.

Pam'in Keşfi

Ertesi sabah Janet, Peter, Colin ve Pam sirke gitmek için buluştular. Scamper'i yanlarına almadılar çünkü dev fil Jumbo ayaklarının dibinde etrafı koklayıp duran birinden hoşlanmayabilirdi.

Diğerleriyle gidemediği için Scamper çok kızmıştı. Yolun ta yukarı ucuna kadar ağlama sesi duyuluyordu. "Zavallı Scamper!" dedi Janet. "Keşke onu da yanımıza alabilseydik ama aslanların kafesine veya başka bir yere kaçabilirdi. Çok meraklı."

Çocuklar çok geçmeden sirk alanına ulaştı. Yürürken sirk çalışanlarını merak ve ilgiyle izlediler. Gündelik kıyafederinin içinde her biri ne kadar da farklı görünüyordu. İlginç bile değiller, diye düşündü Janet. Gösteri sırasında nasıl da büyüleyici ve ihtişamlı oluyorlardı oysaki.

Bir ya da iki tanesi küçük alevler yakmış, siyah tavaların içerisinde bir şeyler pişiriyordu. Yaptıkları her neyse müthiş bir kokusu vardı. Peter'a kendini aç hissettirdi.

Bir süre arandıktan sonra Trinculo'yu buldular. Söz verdiği gibi oradaydı. Çocukları Jumbo'yla arkadaş yapmak için içeri fillerin yanına götürdü. Hayvanların neşe dolu bağırışları arasında ani bir hareketle Janet'ı kafasının üzerine kadar kaldırdı. Janet, şaşkınlıkla haykırdı.

Birlikte küçük ayıcığı bulmaya çalıştılar. Ayı onları tekrar gördüğüne sevinmiş gibiydi, çocuklara ulaşabilmek için patilerini parmaklıklara uzattı. Trinculo kafesin kapısını aralayıp ayıcığın dışarıya çıkmasına izin verdi. Ayıcık ise sevinçle yanlarına gelip kollarını Trinculo'nun bacaklarına sardı. Bir yandan da muzip gözlerle diğerlerine bakıyordu.

"Keşke bu kadar ağır olmasaydı," dedi Janet, Hayvanları severken kucaklamak ne kadar da güzeldi hâlbuki. "Onu satın alabilseydim ne kadar da harika olurdu."

"Sonra Scamper ne der!" dedi Peter.

Trinculo çocukları aslanların kafesine götürdü. Asık yüzlü genç adam Louis başka biriyle beraber kafesi temizliyordu. Diğer adam çocuklara bakıp gülümsedi. Aslanlardan bir tanesi kükredi.

Janet geriye çekilirken bakıcıları, "Korkmayın!" dedi. "Karınları tok olduğu sürece zararsız ve usludurlar. Ama siz yine de çok yakına gelmeyin, küçük hanım. Sularını tekrar doldur, Louis. Çok pislenmiş."

Louis denileni yaptı. Çocuklar adamın sukabını kaldırıp içindeki pis suyu boşaltışını izlediler. Ardından dikkatlice yeniden doldurdu. Aslanlardan hiç de korkar gibi değildi. Janet adama nedense pek ısınamamıştı, yine de tüm bunları yaparken adamın ne kadar da cesur olduğunu düşünmeden edemedi!

Gitme vakti geldiğinde herkes üzgündü. Trinculo'ya hoşçakal deyip küçük ayıcığı son bir kez daha sevdiler. Sonra da Jumbo'nun çevresinde bir tur atıp parmaklıkların ardından devasa bacağını okşamaya çalıştılar. Rengârenk karavanları geçtikten sonra yeniden sirk alanının sonuna varmışlardı bile.

Karavanlarda yaşayanların bazıları çamaşırlarını yıkıyordu. Yıkadıkları şeyleri kuruması için düzgünce çimlerin üzerine yaymışlardı. Bazılarıysa rüzgârda kuruması için çamaşır ipi kullanmış, yıkadıklarını iplere asmıştı.

Çocuklar etrafa dikkatlice göz gezdirerek dolandılar. Pam'in aniden gözüne çarpan bir şey oldu. İpin üzerindeki asılı bir şey! Kafasını çevirip de diğerlerinin kendisini takip ettiklerini görünce iyiden iyiye heyecanlandı.

"Ne oldu?" diye sordu Peter. "Yüzün kızardı! Sorun ne?"

"Bize bakan biri var mı?" diye sessizce karşılık verdi Pam. "Peter! Hemen ipte asılı şu çoraplara bak. Sana neyi hatırlatıyorlar?"

Çocuklar ipin üzerindekiilere baktı. Yırtık mendiller, çocuklara ait küçük elbiseler, çoraplar. Peter bir anda Pam'in mavi süveterden bahsettiğini anladı!

Ama ipte asılı bir süveter yoktu ki! Pam'in dikkatini çeken ne olabilirdi? Sonunda arkadaşının göstermek istediği şeyi farkettiler.

Gözlerini bir çift mavi, yün çoraba dikmişti. Peter cebindeki defterin arasına koyduğu yünü düşündü - gerçekten çorapla uyuyor olabilir miydi?

Bir çırpıda cebinden defterini çıkartıp çorapla ikisini kıyasladı. Mavi aynı maviydi, kırmızı ise aynı kırmızı. Yün de tamamen aynıydı.

"Ve şuna bak," diye fısıldadı Pam aceleyle. "Bu çorapta küçük bir sökük var, tam burada - yünün kaçtığı küçük bir delik. Artık eminim Peter, bulduğumuz yün bu çoraptan sökülmüş!"

Peter da gördüklerinden sonra emin olmuştu. Yaşlı bir kadın yanlarına gelip uzaklaşmalarını söyledi. "Elbiselere nasıl olur da dokunursunuz!"

Peter çorapların kime ait olduğunu soracak cesareti kendinde bulamadı. Oysaki çorapların kime ait olduğunu bilebilseler, hırsızın da kim olduğunu hemen

öğrenebilirlerdi!

Tek Bacak William

Yaşlı sirk kadını hafifçe Pam'i itti. "Buradan gidin dediğimi duymadınız mı siz!" Çocuklar bunun üzerine çirkin tavırlı kadının yanından bir an önce ayrılmak istedi. Pam, yaşlı kadının cadıdan hiçbir farkı yok! diye geçirdi içinden.

Sirk alanından hızlıca uzaklaştılar; herkes çok heyecanlıydı. Yola geldiklerinde hararetli şekilde tartışıyorlardı.

"Hiç çorap olduğunu akıl edemedik. Hep bir süveter ya da kazak olduğunu sanmıştık!"

"Ama o çoraplar tam olarak baktığımız şeymiş meğerse - yün, duvarda bulduğumuzla birebir uyuyor!"

"O çorapların kime ait olduğunu sormadığımıza inanamıyorum!"

"Keşke sorabilseydik, hırsızın kim olduğunu öğrenmemiz an meselesiydi."

Çocuklar ne yapmaları gerektiğini konuşarak çiftlik evine doğru koştular. Barakada Jack, George ve Barbara oturmuş, arkadaşlarının gelmesini sakince bekliyorlardı! Diğerlerine çorap hakkında konuşma fırsatı vermeden kendilerinin bulduğu bir şeyi heyecanla anlatmaya koyuldular.

"Peter! Janet! Duvarın diğer tarafında gördüğümüz o garip izleri hatırlıyor musunuz? İşte onlara çok benzeyen başka izler de bulduk!"

"Nerede?" diye sordu Peter.

Chimney Kulübesi'ne yakın çamurlu bir yolda. "George ve ben Barbara'yı almaya giderken gördük. Sonra da size söylemeye geldik. Ve Barbara izlerin nereden geldiğini buldu!"

"Asla tahmin bile edemezsiniz!" dedi Barbara.

"Hadi söyle!" dedi Janet çorapları unutmuş bir halde.

"Tamam. O yuvarlak izler tıpkı gördüklerimizin aynısıydı! İlk önce ne olduklarını çözemedim," dedi Barbara ve devam etti, "Ama sonra oraya yakın bir kulübede kimin yaşadığını hatırladım."

"Peki izler neymiş?" diye ciddiyetle sordu Peter.

"Chimney Kulübesi'nde kimin yaşadığını biliyor musunuz?" diye sordu Barbara. "Bilmiyorsunuz. Tamam, size söyleyeyim. Orada tek bacak William yaşıyor! Tek bacağına"

bir köpekbalığı ısırmış ve tahta bir bacağı var. O çamurlu yolda yürüdüğünde ardında yuvarlak izler bırakmış. Tıpkı duvarın diğer tarafında gördüklerimiz gibi. Hırsız tek bacak William olmalı."

Diğerleri oturup Barbara'nın söylediklerini düşündü. Peter kafasını salladı.

"Hayır. Hırsız tek bacak William olamaz. Tek bir bacakla o duvarı aşması imkânsız ve kaldı ki hırsız bir çift çorap giyiyordu - yani iki bacağı da olan biriydi!" "Bir çift çorap giydiğinden nasıl emin olabiliyorsun?" diye şaşkınca sordu Barbara.

Bunun üzerine Peter ve beraberinde sirke giden üçü, çamaşır ipinde asılı gördükleri çorabı anlattılar. Barbara duyduklarını anlamaya çalıştı.

"Peki hırsızın iki bacaklı, çorap giyen biri olduğunu anladık diyelim. Ama bu tek bacak William'ın ona yardım etmediği anlamına gelmez; belki de onun yukarıya tırmanmasına yardım etti veya başka bir şey. İzler tamamen aynı! Hem tek bacak William orada ne yapıyordu ki?"

"Bu cevaplanmayı bekleyen somlardan yalnızca bir tanesi," dedi Peter, ayağa kalkarak. "Hadi gidip William'a birkaç soru soralım öyleyse. Hem izlere de bakmış oluruz. Tek bacaklı biri tarafından yapılmış olmaları şaşırtıcı tabii - hiç böyle düşünmemiştim!"

Yediler, Chimney Kulübesi'ne doğru yola koyuldu. Kulübenin tam önünde çok çamurlu bir yol vardı ve üzerinde kalan izler kesinlikle Milton Konağı'nın önünde gördükleriyle aynıydı. Peter eğilip izleri dikkatlice inceledi.

Defterini çıkartıp George'un izleri ölçmek için kullandığı ipe baktı. Şaşırdı.

"Hayır, izler aynı değil; bunlar önceki gördüklerimizden iki santim daha küçük, bakın!" İzlerin üzerine ipi gerdi ve diğerlerine de boy farkını gösterdi.

"İşte bu garip!" dedi George. "Tek bacak William değilse kim o halde? Buralarda yaşayan başka tek bacaklı biri var mı? Onun takma bacağı belki de daha geniştir!"

Herkes düşündü, akıllarına gelen tahta bacaklı başka biri yoktu. "Bu gerçekten karmaşık bir durum! Düşünüyoruz düşünüyoruz, tam bir şeyleri çözdüğümüzü sanıyoruz ama her defasında yanılmış oluyoruz," diye isyan etti Peter. "Hırsıza yardım etmek için yanında tek bacaklı biri olduğundan artık şüphem kalmadı; ama bu kişi tek bacak William değildi anlaşılan. Diğer yandan da biliyoruz ki, hırsız tek bacaklı olamaz çünkü bir çift çorap giyiyor!"

"Çorapları biliyoruz ama kime ait oldukları hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok!"

dedi Janet. "Bu hikâye gitgide daha da ilginçleşiyor. Bizi hiçbir yere götürmeyen anlamsız şeylere ulaşp duruyoruz!"

"Yarın sirke geri dönmeli ve çorapların izini sürmeliyiz," dedi Peter. "Doğrudan kime ait olduklarını soramayız ama etrafa bakıp en azından kimin giydiğini bulmaya çalışabiliriz!"

"Anlaştık," dedi Colin. "Saat onda orada buluşalım. Herkesin ayağındaki çoraba tek tek bakmamız gerekecek!"

Şapkayı Tamamlayan Ceket

Saatler onu gösterdiğinde Gizli Yediler yeniden sirk alanındaydı. Cambaz Trinculo'dan, onu bir kez daha rahatsız edecekleri için, özür dilemek istediler. Ama onu bir türlü bulamadılar.

Diğer cambazlardan biri, "Şehre gitti," dedi. "Onu niçin arıyorsunuz?"

"Ah, sadece biraz etrafta dolanabilir miyiz diye soracaktık," dedi Jack. "Hayvanlara ve diğer şeylere bakmak için."

"Elbette, dilediğiniz gibi," dedi adam ve taklalar atarak geri gitti. Çocuklar hayranlıkla adamı izlediler. "Ellerinin ve ayaklarının üzerinde nasıl oluyor da bu kadar rahat dönebiliyorlar?" diye sordu Pam. "Aynen bir tekerleğin yuvarlanması gibi!"

"Hadi sen de bir denesene," dedi George sırtıtarak. Pam ellerinin üzerine zıplayarak çömeldi ve kahkahalar arasında yere düştü.

Küçük bir sirk kızı yanlarına gelip Pam'e güldü. Sonra da tıpkı diğer adam gibi parendeler atarak yanlarından uzaklaştı.

"Şuna bakın," dedi George özenerek. "Çocuklar bile yapabiliyor, biz de evde denemeliyiz."

Ardından uyuyakalmış küçük ayıcığa bakmaya gittiler. Ayıcığın uyuduğunu görünce çamaşır iplerinin asılı olduğu yere doğru ilerlediler. Çoraplar gitmişti! Belki de şu anda binleri onları giyiyordu. Giyen her kimse, hırsız o olmalıydı.

Çocuklar yolda gördükleri her adamın ayaklarına dikkatle bakarak gezindiler. Ama sinir bozucu şekilde herkes çıplak ayaklarla geziyordu! Çorap giyen hiç kimse yoktu. Bu ne kadar da moral bozucuydu böyle!

Louis aslanların kafesine gelip kilidi açtı. İçeriye girip her zamanki olağan temizliğini yapmaya koyuldu. Aslanları umursamıyordu bile, aslanlar da içeri birinin girdiğini fark etmemişti. Janet böylesine rahat içeri girip de aslanların dibinde umarsızca gezinmenin ne kadar da müthiş bir şey olabileceğini hayal etti!

Louis kumaş pantolonunu dizlerine kadar kıvrırmıştı. Dizleri de neredeyse çıplaktı. Ayağında eski ve kirli bir çift kauçuk ayakkabı vardı.

Çocuklar bir süre Louis'i izledikten sonra gitmek için arkalarına döndüler. Tam gitmeye hazırlandıkları sırada Louis'in yanına başka bir adam daha geldi. Çocuklar gelen adamın da ayaklarına bir bakış attılar. Fakat onunkiler de tıpkı diğerleri gibi

çırılçıplaktı.

Ama birden Jack'in gözlerine takılan bir şey oldu. O anda durup adama dikkatlice baktı. Adam Jack'in üzerine diktiği gözlerini fark edince, "Benimle bir derdin mi var, evlat?" diye sordu. Sinirlenmişti. "Başka bir yere baksana!"

Jack'in yüzü kızardı. Heyecanla diğerlerine dönüp arkadaşlarını adamın yanından uzaklaştırdı. "Giydiği paltoyu gördünüz mü?" diye sordu. "Tıpkı ağacın üzerinde bulduğumuz şapkaya benziyor - sadece o kadar kirli değil! Neredeyse birebir aynı!"

Yediler aslanların kafesini boyayan adama doğru dönüp kaçamak bir bakış attılar. Bu sefer öncekinden daha dikkatlılerdi. Adam ceketini çıkartıp aslanların kafesinde bir kenara astı. Çocuklar bir şekilde oraya gidip şapkayla ikisini karşılaştırmalılardı!

"Şapka yanında mı?" diye sordu Pam fısıldayarak.

Tam o anda şanslarının yardımıyla uzaklardan birisi adama seslendi. Adam boya kutusunu, fırçasını ve ceketini bırakıp söylenerek uzaklaştı. Çocuklar apar topar ceketin yanına fırladı.

"Aslanları seyrediyormuş gibi yapın, ben de şapkayla ceketini karşılaştıracam," dedi Peter fısıldayarak. Cebinden şapkayı çıkartıp ceketle karşılaştırırken diğerleri de yırtıcı hayvanlardan bahsedip aslanları izliyormuş gibi yaptı.

Peter şapkayı yerine koydu. Artık hiç şüphesi kalmamıştı! Şapka ve ceket mükemmel şekilde eşleşiyordu. Şimdi bu ipucu, kafesi boyayan adamın mı hırsız olduğu anlamına geliyordu? Peki adam niçin şarkasını ağaca atmış olsun ki o zaman? Neden arkasında böyle bir iz bırakmış olsun? Çok anlamsızdı.

Adam ısıklık çalarak geri döndü ve boya fırçasını almak için yere eğildi. İşte tam o sırada Colin adamın kafasının üzerini görebilmek için harika bir fırsat yakaladı. Dikkatlice saçlara baktı.

Adamın yanından uzaklaştıktan sonra çocuklar hep birden Peter'in etrafını sardı. Peter kafasını salladı. "Evet," dedi. "Birebir uyuyorlar. Hırsız bu adam olabilir. Ona dikkat etmeliyiz."

"Bir işe yaramaz," dedi Colin umulmadık bir tavrıyla. "Demin kafasının üzerini gördüm. Saçları siyah, evet ama ağaçta gördüğüm adam gibi kafasının ortası kel değil. Hırsız o olamaz!"

Başka Sıra Dışı İzler

Yediler sirki çevreleyen çitlerin üzerine oturdu. Kendilerini cesaretleri kırılmış hissediyorlardı.

"Giydiği ceket, bulduğumuz şapka ile birebir uyan birini bulduk ama kafasındaki saçlar farklı olduğu için hırsızın o olmadığını öğreniyoruz!" diye söylendi Peter.

"Söylemem gerek ki bu en çıkmaza düştüğümüz macera. O kadar şey keşfediyoruz ama her seferinde boşa kürek çekmiş oluyoruz!"

"Eğer ki o çorapları giyen birini bulsak bile, bu onun hırsız olduğu anlamına gelmez artık," diye ekledi Janet. "Hırsız adamın amcası veya başka biri de olabilir pekâlâ!"

Bu herkesin kahkahalara boğulmasına neden oldu. "Her neyse," dedi Peter, "Şapkanın hırsızlıkla alakalı olduğundan bile emin değiliz zaten. Onu sadece bir ağacın tepesinde bulduk, hepsi bu!"

"Ama bu tamamen tesadüf olamaz," dedi George. "Bir şekilde o şapkanın da olayla bir ilgisi var, sadece nasıl olduğunu bilmiyoruz."

Yediler çitlerin üzerinde oturmuş, kafalarındaki onlarca soru işaretiyle etrafa bakınıyordu. Bu ne kadar da karmaşık bir maceraydı böyle! Janet aniden bir çığlık attı.

"Ne oldu? Aklına bir şey mi geldi?" dedi Peter.

"Hayır. Ama bir şey görüyorum," diye karşılık verdi Janet ve sağ taraftaki bir şeyi işaret etti. Diğerleri de gösterdiği yere baktılar.

Baktıkları taraftaki toprak çamur kıvamına gelmişti ve üzerinde tıpkı duvarın önünde inceledikleri izlerin aynıları vardı! Tıpkı tek ayaklı adamın takma bacağıyla bıraktığı izler gibi.

"Sanırım bu izlerin boyutları ölçtüklerimizle aynı olabilir," dedi Peter heyecanla ileri atılarak. "Tek bacak William'inkinden daha büyük gibiler. Bunları da ölçeceğim."

Peter bir parça ipini cebinden çıkarttıktan sonra dikkatlice yerdeki izlerden birinin üzerine yerleştirdi. Sonra bir diğerine ve bir diğerine. Işıl ışıl gözleriyle kafasını kaldırıp diğerlerine baktı.

"Görüyor musunuz? Tamamen aynılar! Tüm bu izler hırsızın tırmandığı duvarın dibinde gördüklerimizle aynı!"

"O halde burada da tek bacaklı bir adam olmalı - aynı izlerden bırakabilecek başka

bir tahta bacaklı adam," dedi Colin heyecanla. "Bu kişinin hırsız olamayacağı kesin çünkü tek bir bacakla duvara tırma-namaz. Ama her kimse bir şekilde hırsızla suç ortağı olmalı!"

"Onu bulmalıyız," dedi George. "Eğer ki yakın bir arkadaşını veya karavanını paylaştığı kişiyi bulabilirsek, hırsıza da rahatça ulaşabiliriz. Büyük bir ihtimalle de hırsız o çorapları giyiyordur! İşte şimdi adam gibi bir şeylere ulaşmaya başladık!"

Peter biraz önce parendeler atan küçük kıza yanına gelmesi için işaret etti. "Bakar mısın!" dedi. "Buradaki tek bacaklı adamla konuşmak istiyoruz. Hangi karavanda kalıyor?"

"Dalga mı geçiyorsun," diye karşılık verdi küçük kız. "Burada tek bacaklı bir adam yok. Öyle birinin sirkte ne işi olabilir ki? Burada hepimizin iki tane bacağı vardır! Zaten ikisine de ihtiyacımız var! Komik olduğunu mu zannediyorsun?"

"Hadi ama," dedi Peter inanmamış bir tavırla. "Burada tek bacaklı biri olduğunu biliyoruz ve onu gerçekten görmemiz lazım. Bak burada nerede olduğunu söylemen için bir parça çikolata bile var."

Kız çikolatayı kapıp yüzüstü bir şekilde güldü. "Vay canına! Koca bir hiç için çikolata!" dedi. "Sizler delisiniz! Tekrar söylüyorum, burada tek bacaklı biri falan yok!"

Kız, Yediler'in bir soru daha sormalarına fırsat bile vermeden taklalar atarak ortadan kayboldu!

Yandaki karavanlardan bir kadın, "İstiyorsanız peşinden gidin," diye seslendi.

"Ama size farklı bir şey söylemeyecektir. Çünkü burada tek bacaklı biri yok!"

Kadın karavanın içerisine girip kapıyı kapattı. Yediler bir kez daha afallayıp kalmıştı. "Önce Chimney Kulübesi'nin hemen önünde izler bulup hırsıza ait olduklarını sandık," dedi Peter ve ekledi, "Sonra da izlerin olayla ilgisi olmayan tek bacaklı bir adama ait olduğunu öğrendik. İşte şimdi yine aynı izlerden bulduk ama burada da tek bacaklı bir adam olmadığını söylüyorlar! Delirmek üzereyim!"

"Hadi izleri takip edelim en azından," dedi Janet. "Şuradaki uzun otların içinde izleri takip etmemiz çok zor ama yeterince dikkatli olursak belki de becerebiliriz."

Gizli Yediler zor da olsa izleri takip edebilmeyi başardı. İzler dosdoğru aslanların kafesinin hemen yanındaki bir karavana gidiyordu. Karavanın yakınındaysa Louis'in basamaklarında oturduğu başka bir karavan daha vardı. Çocuklar izleri takip ederken Louis şaşkınlıkla onları izliyordu.

Yediler ilerleyip yavaşça küçük karavanın basamaklarına çıktı. Dikkatlice camdan bakmaya çalıştılar. İçeride birçok, tuhaf, kullanılmayan sirk eşyası vardı. Birisinin yaşadığı türde bir yere benzemiyordu.

Yanlarına aniden düşen bir taş hepsini yerinden zıplattı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz orada öyle, haddiniz olmayan işlere burnunuzu sokmayın!" diye bağırdı Louis. Eline başka bir taş aldı. "Dediğimi duymadınız mı, ikileyin!"

Peter ve Colin İçin Şaşırtıcı Olaylar

Yediler hemen sirk alanından kaşıp yola geldi. George, Louis'in fırlattığı taşlardan ayak bileğine isabet eden yeri ovalıyordu.

"Canavar herif!" dedi. "Neden o eski karavanın içine bakmamızı istemedi ki sanki? Zaten içinde anlamsız bir sürü eşyadan başka bir şey yoktu."

"Belki de hırsız incileri oraya saklamıştır!" dedi Janet gülererek.

Peter, Janet'a bakıp düşündü. "Biliyor musun, haklı olabilirsin!" dedi yavaşça. "Emin olduğumuz tek şey hırsızın sirkten biri olduğu ve inciler o karavanın içinde olmasa neden Louis içeri bakmamıza bu kadar kızsın ki?"

"Keşke içine girip neler olduğuna bakabilsek," dedi Colin iç çekerek, "Ama bunu nasıl yapabiliriz bilemiyorum."

"Pekâlâ, ben biliyorum!" dedi Peter. "Bu gece birlikte gösteri için sirke geleceğiz, Colin! Arada dışarı çıkar ve herkes yeniden sahnedeki yerlerini aldığında biz de karavana gider inciler gerçekten içeride mi diye bakarız."

"Ama kesin orada değiller," dedi Pam. "Saklamak için aptalca bir yer."

"İimde orada olduklarına dair bir his var," dedi Peter. Bunu söylerken kendinden çok emindi. "Sadece açıklayamıyorum. O gördüğümüz izler oraya gidiyordu, değil mi? Bu yeterince tuhaf zaten, en azından bir başlangıç için."

"Kesinlikle öyle," diye katıldı Barbara.

Aslında var olmayan tek bacaklı bir adama ait izler! Bu gerçekten çok aptalca bir macera."

"İnan bana değil," dedi George. "Daha çok içinden çıkılmaz bir macera diyelim. Bulduklarımız aptalca ve garip olabilir, hepsi bir araya geldiğinde istediğimiz şeye ulaşacağız bence."

"Evet, şimdiye kadar tüm bulduklarımız tuhaf ama birbiriyle bir şekilde alakalı şeyler. Yalnızca parçaları yerlerine nasıl oturtacağımızı bilemiyoruz," dedi Pam. "İpteki asılı çoraplar, ağaçta bulduğumuz şapkayla uyuşan bir ceket! Birbirinden garip ve saçma izler bizi birçok yere götürüyor ama hiçbir şey söylemiyor."

"Hadi artık eve gidelim," dedi Jack saatine bakarak. "Neredeyse yemek saati oldu. Tüm bir sabahı koca bir hiç uğruna harcadık. Aslına bakarsanız kendimi boşa vakit

tüketiyor gibi hissediyorum. Öylece ortalıkta dolanıp duruyoruz."

Yolda, evlerine dönerken, "Bugün başka toplantı olmayacak," dedi Peter. "Colin ve ben bu akşam buluşup sirke gidiyoruz. El fenerini de yanında getir Colin. O incileri eski karavanda bulduğumuzu düşünebiliyor musun!"

"Öyle olacağını hiç sanmıyorum," diye karşılık verdi Colin. "Neden bu konuya bu kadar takıldığını anlamıyorum, Peter. Tamam, bu akşam sirkin girişinde buluşalım!"

Akşam ilk gelen Colin oldu. Peter ise biraz daha geç kaldı. Sirke girmek için on lira daha verirken söylendiler. "Üstelik bu defa gösterinin yalnızca yarısı için."

İki çocuk büyük çadıra girip kimseye fark ettirmeden kolayca dışarıya çıkabilmek için arka taraflarda bir yere oturdular. Gösterinin başlamasına az bir zaman kalmıştı.

İzledikleri gösteri gerçekten güzeldi. Palyaçolar, değnek cambazları ve diğer tüm akrobatlar her zamankinden daha güzel görünüyordu. Gösterinin tamamını izleyemeden çıkacakları için üzüldüler.

İki çocuk arada dışarı çıktıklarında sirk alanı karanlığa gömülüydü. Nerede olduklarını anlamak için durdular. "İşte orada," dedi Peter, Colin'in kolundan çekerek. "Gördün mü? İşte orada, şu karavan olduğundan eminim."

Dikkatlice karavanın yanına geldiler. Birileri görüp sorun çıkartabilir diye fenerlerini yakmamışlardı. Peter karavanın en alt basamağından yere düştü. Kalkıp yeniden tırmanmaya başladı.

"Hadi," diye fısıldadı Colin. "Kimsecikler yok! Kapısı da kilitli değil. Hemen etrafı arayıp şu işi bitirelim!"

İki çocuk karavana girdikleri anda karanlıkta bir şeye çarptılar. "Artık fenerlerimizi yakalım mı?" diye fısıldayarak sordu Colin.

"Tamam olur, etrafta kimsecikler yok," dedi Peter. Böylece, dikkatlice gölgelerin arasında fenerlerini yaktılar.

Fener etrafı aydınlattığı anda gördükleri şeyle adeta dehşete düştüler! Yanlış karavandaydılar! Bu tüm sirk malzemelerinin saklandığı o küçük karavan değildi! Tam aksine insanların içinde yaşadığı karavanlardan biriydi. Olamaz! Yakalandıkları takdirde her şey berbat olabilirdi.

"Dışarı çıkalım, hemen!" dedi Peter. Ama tam bunu söylediği sırada Colin kolunu yakaladı. Dışarıdan binlerinin seslerini duymuştu! Sonra birisi basamaklardan çıktı. Peki, şimdi ne olacaktı?

Mahkûmlar

Çabuk! Şuradaki yatağın altına gir, ben de bunun altına saklanacağım," dedi Peter, panik içerisinde. İkisi de sürünerek buldukları ilk deliğe saklandılar. Üzerlerini örtmek için yatak örtüsünü aldılar. Kendilerine doğru yaklaşan sesleri çaresizce beklemeye koyuldular.

İki tane adam karavana girdi, bir tanesi lambayı yaktı. Her ikisi de yatağın üzerine oturdu. Peter adamların ayakları ve bileklerinden başka bir şey göremiyordu.

Bir anda gördüğü şey karşısında kalakaldı. Yatağın diğer tarafında oturan adamın pantolonunun altından ayak bilekleri görünüyordu. Adam kırmızı çizgili, mavi bir çorap giyiyordu!

İşte şimdi onca zaman bulmaya çalıştıkları hırsız gelip tam karşısına oturmuştu ve Peter gizlendiği yerden kim olduğunu bir türlü göremiyordu! Kim olabilirdi ki?

"Bu gece ortadan kayboluyorum," dedi adamlardan biri. "Bu gösteriden sıkıldım. Hep aynı zırvalıklar. Hem ayrıca polisin şu son iş için gelmesinden de endişeleniyorum."

"Sen her zaman endişelenirsin zaten," dedi çoraplı adam. "Yeterince güvenli olduğunda incileri getirmem için bana haber ver. Koyduğum yerde gerekirse aylarca bile kalabilirler. Kimsenin ruhu bile duymaz!"

"Tamamen güvende olduklarından emin misin?" diye sordu diğeri. Çoraplı adam bir kahkaha atıp o ana kadarki en şaşırtıcı şeyi söyledi.

"Aslanlar bu işi bizim için hallediyor, sen endişelenme."

Peter ve Colin korkuyla konuşulanları dinlerken yavaş yavaş bir şeylerin farkına varmaya başlıyordu. Yüzünü göremedikleri çoraplı adamın hırsız olduğu açıktı ve incileri bir süreliğine saklayan da yine aynı kişiydi; diğer adamsa korkmuştu ve oradan ayrılmak istiyordu.

"Bu gece sahneye çıkamayacak kadar hasta olduğumu söyle," dedi birinci adam, kısa bir duraksamanın ardından. "Herkes gösteriyi izlerken gideceğim. Atı getirir misin?"

Bacak bacak üzerine atmış çoraplı adam kalkıp karavanın basamaklarından indi. Peter ve Colin diğer adamın da gitmesi için bekledi. Böylece kaçabilirlerdi. Ama adam gitmedi. Parmaklarıyla ritim tutarak olduğu yerde oturdu. Adamın sinirli ve korkmuş olduğu belliydi.

Dışarıdan dingillerin arasına yerleştirilen bir atın sesleri duyuldu. Çoraplı adam

basamakların önünden seslendi.

"Her şey hazır. Dışarı gelip sürmeye başlayabilirsin. Hadi ben kaçtım."

Adam kalktı ve karavandan çıktı. Ama çıkarken arkasından kapıyı da kilitledi! Sessizce aracın çevresinde bir tur attıktan sonra sürücü koltuğuna tırmandı. Atı dürtmesiyle birlikte araç alanda ilerlemeye başladı.

"Olamaz!" diye fısıldadı Colin. "Olamaz! Kapıyı kilitledi! Resmen burada tutsağız!"

"Evet, kahretsin!" dedi Peter, rahatsızca saklandığı yerden çıkarken. "Çorapları giyen adamı fark ettin mi? Hırsız o olmalı ve onu da geride bıraktık."

"Yine de çok şey öğrendik," dedi Colin, saklandığı yerden çıkarken. "İncilerin sirkte bir yerlerde olduğunu artık biliyoruz en azından. Aslanlar hakkında söylediği de ne anlama geliyor?"

"Kim bilir," diye karşılık verdi Peter. "Tabii eğer incileri aslanların kafesine saklamadıysa. Bir tahtanın altına mesela."

"Buradan bir şekilde kaçmalıyız," dedi Colin umutsuzca. "Sence camdan çıkabilir miyiz?"

İki çocuk da dikkatlice öndeki camdan nerede olduklarını görmeye çalıştı. O sırada araç aydınlık bir sokak lambasının altından geçiyordu. Peter, ani bir hareketle Colin'in koluna yapıştı.

"Bak!" dedi, "Bu adamın giydiği tüvit ceket, ağaçta bulduğumuz şapkayla aynı. Aslanların kafesini boyarken gördüğümüz adam olmalı o halde!"

"Evet. Ve büyük bir ihtimalle de hırsız giymek için şapkayı ondan ödünç almıştı. Ne de olsa aynı karavanda yaşıyorlar," dedi Colin. "Yapbozun büyük bir parçasını çözdük sayılır."

Camı açmak için zorladılar ama sıkıca kilitlenmişti. Colin'in camı zorlarken çıkarttığı ses, sürücüyü yerinden irkiltti. Arkasını döndüğünde sokak lambasının altında parlayan çocukların yüzünü gördü. Derhal aracı durdurup aşağı indi ve vagonun arka tarafına koştu.

"İşte bu iyi değil!" dedi Peter paniğe kapılarak. "Bizi duydu. Çabuk saklan, kapıyı açıyor!"

Yeniden Sirk Alanında

Anahtar kilidin içinde döndü ve karavanın kapısı açıldı. Güçlü bir fenerin ışığı içeriye doldu.

Çocuklar eşya yığınlarının altında görülmüyordu. Ama adam içeride birilerini gördüğünden o kadar emindi ki, Peter'ın saklandığı yerin üzerindeki her şeyi apar topar kenara fırlattı.

Sonunda Peter'ı bulduğunda adam çıldırmış gibiydi. Peter'ı saklandığı yerden yakalayıp çıkarttı. Bunu yaparken o kadar sertti ki, Peter acıyla haykırdı. Sesi duyan Colin de saklandığı yerden kendini merakla dışarı attı!

"Demek iki kişisiniz!" dedi adam. "Siz veletler burada ne yaptığınızı zannediyorsunuz? Ne kadar zamandır içeridesiniz?"

"Uzun değil," dedi Peter. "Başka bir karavana girecekken yanlışlıkla buna binmişiz, karanlıkta yolumuzu şaşırdık."

"Güzel hikâye!" dedi adam sinirlenerek. "Şimdi size başkalarının karavanlarına girmek neymiş gösteririm."

Fenerini yanında duran rafın üzerine koyup ceketinin kollarını sıvazlamaya başladı.

Tam o anda Colin ani bir hareketle rafta duran fenere vurdu. Fener havalanıp yere düştü. Paramparça olmuştu. İçerisi bir kez daha ani bir karanlığa gömüldü.

"Çabuk Peter. Hadi koş!" diye bağırdı Colin ve adamın bacaklarına bir tekme savurdu ama ıskalamıştı. Kapıyı kapatıp basamaklardan aşağı indikten sonra çocuklar yola atladılar.

Peter karanlıkta kaçmaya çalışırken kafasının arkasından ani bir darbe aldı. O da aynı şekilde adamın bacaklarına vurmaya çabaladı ve hatta birine isabet ettirdi. Adam tekrar hamle yapacakken dengesini kaybedip düştü. Peter olanca hızıyla basamaklardan inip çalılıkların içerisine saklandı.

Tüm bunlar olurken ürken at, karavanla birlikte dörtnala koşmaya başlamıştı. Karavan bir taraftan diğerine yalpalanarak gidiyordu. İçerideki adam neye uğradığını şaşırmış olmalıydı!

"Colin! Neredesin?" diye seslendi Peter. "Hadi, çabuk! At karavanla birlikte gidiyor ve adam içeride! Kaçmamız için fırsat!"

Colin de çalıların içersine saklanmıştı. Olduğu yerden çıkıp beraber son sürat koşmaya başladılar.

"Bu macera başından sonuna problem dolu," dedi Colin yavaşlayarak. "Doğru karavana bile binemedik, yanlış olanı semişiz."

"Ama doğrusu çok işimize yaradı," dedi Peter. "Ve artık yüzünü görememiş olsak bile hırsızın o çorapları giyen kişi olduğunu biliyoruz. Komik olan şey, adamın sesini bir yerden tanıyor olmam."

"Nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Colin. "Yani eve doğru mu, yoksa ters yöne doğru mu koşuyoruz? Tüm olanlardan sonra bir de ters yne gidiyorsak hiç şaşırmam doğrusu!"

"Hayır, doğru yoldayız," dedi Peter. "Nerede olduğumuzu biliyorum. Çok yakında sirk alanına dönmüş olacağız. Sence içeri girip çorapları giyen adamın kim olduğunu bulmalı mıyız? Ben bunu yapmalıymışız gibi hissediyorum!"

Fakat Colin aynı fikirde değildi. Bu gecelik başına yeterince olay gelmişti zaten. Arkadaşını çok istiyorsa sirkin dışında bekleyebilirdi.

Böylece Peter yeniden sirk alanına girip bol ışıklı yere doğru yürüdü. Gösteri bitmiş, insanlar evlerine dnmşti bile. Sirk alışanları akşam yemeklerini yiyordu. Diğer taraftaki fenerlerden parlak, neşeli ışıklar geliyordu.

Peter bir arada oynayan çocukları gördü. İçlerinden biri çok uzundu; çünkü tıpkı gsterideki cambazlar gibi uzun, tahta değneklerin üzerine çıkmış yürüyordu. Sirkte tek bacaklı birinin olmadığını söyleyen şımarık kızdı bu. Peter'ın yanında durduğu karavanın yanına kadar geldi ama onu görmedi. Tüm dikkatiyle değneklerin üzerinde durmaya çalışıyordu.

Peter kızın yerde, ardında bıraktığı izlere baktı. YrdĞu yerlerde değnekler garip izler bırakmıştı -düzenli, yuvarlak izler- tıpkı Milton Konağı'nın duvarının yanında gördükleri gibi! Ve işte her şey tam karşısındaydı! Çamurlu, fenerlerin aydınlattığı yolda rahatça grlebiliyorlardı.

"şuna bak!" dedi Peter kendi kendine. "Ne kadar krmşz. O izler tek bacaklı bir adam tarafından değil, sadece değnekler tarafından yapılmıştı! Nasıl oldu da, daha önce düşünemedik?"

Peter Hikâyesini Anlatıyor

Peter gözlerini yerdeki izlere dikti. Değneğin üzerinde yürüyen kıza baktı; evet, gittiği her yerde aynı izlerden vardı! İşte şimdi de yapbozun diğer bir önemli parçası yerine oturuyordu.

"Hırsız bir değnek cambazıydı," diye düşündü. "Duvara değnekler sayesinde tırmanmış olmalı. Colin'i bulup söylemeliyim!"

Colin'in kendisini beklediği yere koştu. "Colin, müthiş bir şey keşfettim!" dedi. "O izlerin nasıl olduklarını biliyorum; düşündüğümüz gibi tek bacaklı adamla falan bir ilgisi yokmuş!"

"O halde izler neydi?" diye sordu Colin şaşırarak.

"Değnekler!" dedi Peter. "Değneklerin uçları! Hırsız değneklerin üzerindeydi, böylece o duvarı kolayca aştı. Ne kadar da zekice!"

"Ama bunu nasıl yapabilir ki?" diye düşündü Colin. "Hadi eve gidelim, Peter. Çok geç oldu, başım evdekilerle derde girecek. Hem çok da yorgunum."

"Ben de," dedi Peter. "Tamam, bu akşam yapacağımız başka bir şey kalmadı; kafamızı toplayıp yarın sabah yeniden buluşuruz. Janet'a herkese haber vermesini söyleyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse, hırsızın değneklerle o duvarı nasıl aştığını henüz tam olarak çözebilmiş değilim."

Colin yorgunlukla esnedi. Hiçbir şey düşünemiyordu. Karavandan düşerken bir yerlerini zedelemiş ve kafasını çarpmıştı. Kendisini biraz da sersemlemiş hissediyordu. Tek istediği yatağına girmek ve deliksiz bir uyku çekmekti!

Peter eve döndüğünde Janet uykuya dalmıştı bile. O da kardeşini uyandırmadan kafasındaki onca soru işaretiyle birlikte yatağına girdi. Fakat Peter da düşünemeyecek kadar çok yorgundu.

Sabah olduğunda Janet'a diğerlerini toplantıya çağırması gerektiğinden başka tek kelime etmedi. Herkes neler olduğunu öğrenebilmek için sabırsızlanıyordu. Tek tek şifreyi fısıldadılar: "Macera!" ve içeriye girdiler. En geç gelenleri Colin oldu, uyuyakalmıştı!

"Dün gece neler oldu? İncileri mi buldunuz yoksa? Hırsız kimmiş?" diye ardı ardına sorular soruyordu Pam.

"İncileri bulamadık ama onun haricinde her şeyi öğrendik!" dedi Peter muzaffer

bir sevinçle.

"Öyle mi?" diye sordu Colin şaşırarak. "Sen öğrenmiş olabilirsin, Peter, ama ben değil. Hâlâ çok uykuluyum!"

"Hadi söyle, Peter," dedi George. "Daha fazla bekletme bizi, her şeyi anlat!"

Peter olanları daha iyi anlatabilmek için arkadaşlarını olay yerine götürmenin daha iyi olacağına kanaat getirdi. "Hadi gelin. Küçük Fundalık'a gidelim de, size hırsızın duvarı nasıl aştığını göstereyim," dedi.

"Hadi ama, bize burada da söyleyebilirsin!" diye söylendi Janet.

"Hayır olmaz. Küçük Fundalık'a gidelim," dedi Peter. Böylece hep birlikte Küçük Fundalık'ın yolunu tuttular. Milton Konağı'nın dev bahçe kapılarının yanına kadar ilerlediler. Bahçıvan John yine oradaydı, çalışıyordu.

"John! İçeri gelebilir miyiz?" diye seslendi Peter. "Hiçbir şeye zarar vermeyeceğiz."

John gülümseyerek kapıyı açtı. Çocuklar içeri girerken "Herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Evet, pek çok hem de!" dedi Peter ve yanındakilerle hırsızın tırmandığı duvara gitti. "Hadi sen de bizimle gel de, neler bulduğumuzu söyleyeyim, John!"

"Tamam, ama önce şu arabaya bahçe kapılarını açmama izin verin," dedi. Dışarıda siyah bir araba bekliyordu.

Çocuklar yeniden daha önce incelemeye gittikleri yere geldi. "Şimdi dinleyin," dedi Peter, "Hırsız bir değnek cambazıydı. Tüm yapması gereken duvarın yanına kadar geldikten sonra değneklerinin üzerine çıkıp duvarı aşmaktı. Ardından değneklerini yukarı çekip bu yumuşak zeminin üzerinde yürümüş olmalı. Değnekler sert zeminli tarafta iz bırakmadığı için, hırsız orada güvenle yere basabilirdi. Daha sonra da kenarda bir yere sakladığı kutunun içerisine değneklerini sakladı."

"Devam et!" dedi Janet heyecanla.

"Eve girip incileri aldıktan sonra da duvara geri döndü. Değneklerine yeniden çıktıktan sonra duvara yürüdü ve buradaki izleri bıraktı elbette!"

"Vay canına! Demek yerdekiler değneklerin izleriydi!" dedi Pam.

"Evet. Duvara tırmanırken şapkası ağacın dallarından birine takılıp orada kalmış olmalı," dedi Peter. "Oradan almaya çalışmadı çünkü geri dönmek için vakit

harcayamazdı. Bu arada duvardaki tuğlalardan birine de çorabı takıldı ve bulduğumuz yün parçası ayağından söküldü. Duvarın tepesine çıktıktan sonra da diğer tarafa atladı!"

"Yani benim gördüğüm şey!" dedi Colin. "Ama ben önu gördüğümde değnekleri yoktu, Peter. Onları ne yaptı o halde?"

İnciler Nerede?

İncilerle duvarı aştıktan sonra değnekleri ne yaptığını mı bilmek istiyorsunuz?" diye sordu Peter. "Emin değilim, sanırım büyükçe bir çalılığın içine saklamış olmalı!"

"Evet, elbette," dedi Pam. "Ama hangi çalılık?"

Hep birlikte ağaçlara yakın çalılıkların içlerine baktılar. "Çobanpüskülü!" dedi Colin duvarın öbür yanını işaret ederek. "Her zaman yeşil ve çok sık olur ve hiç kimse çobanpüskülüne yaklaşmaz. Çünkü çok dikenlidir!"

"Evet, iyi bir fikir," dedi Peter. "Hadi," dedi ve son sürat koşarak diğerleriyle beraber duvarın öbür tarafına gitti.

Çok geçmeden, insanı dalayan ve rahatsız eden çalılıkların içinde ne kadar da zahmetli bir iş yaptıklarının farkına vardılar. Ama bir de bu işin ödülü vardı! Sonunda çobanpüskülünün iç içe geçmiş yerinde, sağ tarafta gizlenmiş iki değnek buldular! Colin ve Peter birer tane çıkarttı.

"Haklıydın, Peter!" dedi Janet. "Çok zekisin! Artık her şeyin bir açıklaması var: Ağacın dallarında asılı şapkanın, yün parçasının, yerdeki garip izlerin ve hırsızın aşılamaz bir duvan nasıl geçtiğinin. Bence Gizli Yediler gerçekten çok ama çok başarılı!"

"Bence de!"" dedi başka bir ses. Hepsi birden merakla arkalarını döndüler ve karşılarında bahçıvan John'un yanında dikilmiş Müfettiş'i gördüler. Duyduklarından etkilenmiş, hayranlıkla Gizli Yediler'e bakıyordu.

"Merhaba!" dedi Peter şaşkın bir halde. "Her şeyi duyduunuz mu yoksa?"

"Evet,? diye cevapladı Müfettiş. "John bahçe kapısını arabam için açtığında olayı çözdüğünüzü söyledi. Bir şeyin kokusunu aldığınızda peşinden gideceğinizi biliyordum. Eee, sırrınız nedir bakalım? Bu defa kesinlikle polisi geçtiniz!"

Peter kahkahayla güldü. "Biz çocuklar olayları çözmek için sirke gidersek kimse bizden şüphelenmez, ama siz yanınıza yedi polis alıp da aynı şeyi yapsanız sonuca ulaşmanız çok daha zor olur!"

"Bundan şüphe yok," diyerek onayladı Müfettiş. Değnekleri eline aldı ve inceledi. "Böyle bir duvarı aşmak için son derece akıllıca bir yöntem. Herhalde hırsızın kim olduğunu henüz bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Eee, bir değnek cambazı olduğundan eminiz elbette ki," dedi Peter. "Ve sanırım adı Louis. Sirke giderseniz onu kolaylıkla bulabilirsiniz. Üzerinde kırmızı desenleri olan

mavi çoraplar giyiyor."

"Ve kafasındaki siyah saçların tam ortası kel," diye ekledi Colin. "Yani, benim gördüğüm hırsızın öyleydi."

"Bu kadar çok şey biliyor olmanız inanılmaz!" dedi Müfettiş hayranlıkla. "Şimdi de bana giydiği pijamanın rengini söylersiniz Tanrı bilir! Onu bulmak için benimle gelmeye ne dersiniz? Arabamda birkaç adamım daha var. Hep birlikte gidebiliriz."

"Vay canına," dedi Pam. Yediler'i polis memurlarıyla beraber sirk alanına girerken hayal etti. "Sirktekiler bizi gördüklerinde korkmaz mı dersiniz?"

"Yalnızca korkmak için nedeni olanlar," dedi Müfettiş. "Hadi gidelim. Bahsettiğiniz kişinin kafasında dediğiniz gibi bir kellik var mı görmek istiyorum. Bunu nasıl bildiğinizi merak ediyorum bu arada. Çok önemli!"

Böylece çocuklar ve polisler birlikte sirkin yolunu tuttu. Polisler diğerlerinden önce vardıkları için, çocukların gelmesini bekliyordu. Sirk alanına girdiklerinde tüm o insanları görmek çocukları daha da çok heyecanlandırdı.

"İşte Louis," diyerek aslanların kafesinin yanındaki somurtkan genci işaret etti Peter. "Olamaz! Çorapları giymemiş!"

"Biz de kafasının üzerine bakarız o halde," diye cevap verdi Colin.

Yanına giderlerken Louis ayağa kalktı. Gözleri tedirgince Müfettiş'e takılmıştı.

"Ayağında çorap var mı?" diye sordu Müfettiş. Louis şaşkındı. "Paçalarını kaldır," Ama Peter'ın önceden farkettiği gibi Louis'in ayakları çıplaktı. "Öne eğilmesini söyle," dedi Colin, Louis'i daha da çok şaşırtarak.

"Eğil," dedi Müfettiş ve Louis itaatkârca herkesin önünde eğildi.

Colin bağırdı. "Evet, bu o! Kafasının ortasındaki saçsız yere bakın. Tıpkı ağacın tepesinde gördüğüm gibi!"

"Bu güzel," dedi Müfettiş ve Louis'e tekrar döndü. "Ve şimdi genç adam, sana soracak bir şeyim daha var. İnciler nerede?"

Maceranın Sonu

Louis gözlerini etrafındakilere dikti. "Sen delisin," dedi. "Benden paçalalarımı kaldırmamı, eğilmemi istiyorsun ve sonra da aniden inciler hakkında saçmalamaya başlıyorsun. Ne incisi? İnciler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben, hiçbir zaman da bilmedim."

"Hımm, anlıyorum," diye karşılık verdi Müfettiş. "Hakkında her şeyi biliyoruz, Louis. Değneklerini Milton Konağı'nı çevreleyen o yüksek duvarı aşmak için kullandın, değil mi? Ve sonra da incileri aldıktan sonra duvarın üzerinden geri döndün."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok," diye somurtarak cevapladı Louis, ama yüzü çoktan sararmıştı.

"Biraz hafızanı tazeleyeyim o halde," dedi Müfettiş. "Arkanda değnek izleri ve bir şapka ile beraber, çoraplarından bir parça yün örneği bıraktın. Ayrıca değneklerini de çobanpüskülünün içine sakladın. Tüm bunların hepsini bir hiç uğruna yapmadın herhalde, değil mi? Bir kez daha soruyorum, inciler nerede?"

"Kendiniz bulun," dedi Louis. "Belki de erkek kardeşim onları alıp karavanıyla birlikte gitmiştir. Buradan ayrıldı bile."

"Ama incileri burada bıraktı, öyle demişti," dedi Peter araya girerek. "Siz konuşurken ben de karavanın içerisindeydim!"

Louis, Peter'a korkunç bir bakış attı. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve sen de incilerin aslanlarla birlikte güvende olacağını söyledin! Öyle değil mi?"

Louis cevap vermedi.

"O halde aslanları da sorgularız!"

Tüm çocuklar, iki polis memuru, otuz kadar merakla yanlarına gelmiş sirk çalışanı ve de nasıl olduyorsa etrafta serbestçe dolaşan küçük ayıcık da Müfettişle birlikte büyük aslanların kafesine gitti. Müfettiş aslan bakıcısına seslendi.

Adam hayret içerisinde kendisini çağıran Müfettiş'in yanına geldi.

"Adın nedir?" diye sordu Müfettiş.

"Riccardo," diye yanıtladı adam. "Neden?"

"Bay Riccardo, aslanlarınızın kafeslerinin içinde inci bir gerdanlık sakladığını tahmin ediyoruz."

Riccardo'nun gözleri bunu duyduğunda yuvalarından fırlayacaktı. Müfettiş'e baktı. Kulaklarına inanamamıştı!

"Kafese girip arayın lütfen," dedi Müfettiş. "Oynayan döşemeleri veya incilerin saklanabileceği neresi varsa, her yeri arayın."

Riccardo halen şaşkınlık dolu vaziyette kafesi açtı. Aslanlar adamın içeri girişini izledi ve bir tanesi tıpkı bir kedi gibi mırladı, sadece çok daha yüksekçe.

Riccardo döşemeleri kontrol etti. Hepsi sağlam bir şekilde yerli yerindeydi. Sonra arkasını dönüp onu izleyen insanlara baktı. "Efendim," dedi. "Bu kafeste gördüğünüz gibi aslanlardan başka bir şey yok ve onlar da inci bir gerdanlığı yelelerinde bile saklayamazlar, hemen çıkartmak isterler."

Peter, Louis'in suratını takip ediyordu. Louis endişeli gözlerle büyük su kabına bakıyordu. Peter, Müfettişi dürttü.

"Su kabına bakmasını söyleyin!" dedi

Riccardo kabın yanına gidip içindeki suyu boşalttı. "Altını çevir," dedi Müfettiş. Riccardo denileni yaptı ve bir şey fark etmiş gibi oldu.

"Altının bu şekilde lehimli olmaması gerekirdi!" dedi, "Bakın, bu parça burada olmamalıydı!"

Herkese kabın altını gösterdi. Emindi ki, birisi kabın altını ustaca lehimlemişti. Riccardo kemerinden bir alet çıkartıp sonradan eklenen lehimi kazırttı.

Bir şey yere düştü. "İnciler!" diye bağırdı tüm çocuklar hep bir ağızdan. Aslanlar duydukları sesle irkildi. Riccardo kafesin parmaklıkları arasından incileri verdi ve aslanları yatıştırmak için arkasını döndü. Janet'in yanındaki küçük ayıcık, kükreyen aslanların sesinden korkmuş olacaktı ki, homurdanıyordu. Janet ayıcığı kucağına almak istedi ancak yapamadı. Çok ağırdı.

"Çok tatmin edici," dedi Müfettiş, muhteşem gerdanlığı cebine koyarken. Çocuklar hafif bir ses duydu ve arkalarını döndüklerinde Louis'i iki polis memurunun kolları arasında hızlıca götürülürken gördü. Çamaşır iplerini geçtiklerinde mavi çoraplar yine orada, rüzgârda savruluyordu!

"Gelin," dedi Müfettiş çocukları önüne alarak. "Hep birlikte Bayan Lucy Thomas'a gideceğiz ve sizler de hikâyenizi başından sonuna kadar anlatacaksınız. Sizi ödüllendirmek isteyecektir. Umarım bu konuda iyi fikirleriniz vardır! Ne istersin, Janet?"

Ayaklarmın yanındaki küçük ayıcığa bakıp, "Herhalde," dedi Janet, "bana küçük bir ayı vermez, değil mi? Tıpkı bunun gibi, ama kucağıma alabileceğim kadar küçük. Pam de bir tane isteyecektir, biliyorum."

Müfettiş kahkahayla güldü. "Tamam, Gizli Yediler; ayı veya başka bir şey, dilediğinizi isteyebilirsiniz. Bunu hak ettiniz. G.Y. olmasa ne yapardım, gerçekten bilemiyorum! Bana ileride yine yardım edeceksiniz, öyle değil mi?"

"Tabii ki!" dedi Yediler hep birlikte. Ve siz okuyucular da öyle olacağmdan emin olabilirsiniz!

Gizli Yediler'i okumaya doyamadıysanız, bir sonraki maceranın başlangıcını okumak için sayfayı çevirin...

AFERİN GİZLİ YEDİLER

Gizli Yediler Toplantısı

Rozetim nerede? Rozetim nerede?" diye sordu Janet. "Bu . çekmecenin içine koyduğumdan eminim." Ve dolaptan mendiller, çoraplar, kurdeleler birer birer uçararak çıktı.

"Janet!" dedi annesi sinirlice. "Ne yaptığına bir bak! Bu çekmeceyi daha bu sabah topladım. Ne arıyorsun, Gizli Yediler rozetini mi?"

"Evet! Bu sabah bir toplantımız var ve rozetim olmadan gidemem," dedi Janet. "Peter beni barakaya bile almaz, biliyorum. Rozetler konusunda çok hassas." Ve sonra yine bir mendil yığını havada uçtu.

"Görünüşe göre rozetini o çekmecedeki bulamayacaksın," dedi annesi ve yere eğilip üzerinde G.Y. harfleri yazılı olan yuvarlak rozeti aldı. "Onu da dışarıya fırlatmışsın, seni şaşkın!"

"Of, onu bana ver anne, hadi!" diye söylendi Janet. Ama annesi vermedi.

"Hayır. Önce tüm bu yerdekileri toplayacak ve çekmecene yerleştireceksin," dedi.

"Ama beş dakika içinde Gizli Yediler toplantım başlayacak!" dedi Janet. "Peter çoktan barakamıza gitti bile."

"O halde sen de geç gidersin," dedi annesi ve odadan küçük rozeti de yanına alarak çıktı. Janet söylendi. Olabildiğince hızlı bir şekilde yerdekileri çekmecesine yerleştirmeye çalıştı. Ve merdivenlerden aşağıya neredeyse uçararak indi.

"Yaptım, anne ve söz toplantı bitince yine düzeltereğim.

Annesi güldü ve rozeti Janet'a verdi. "Al bakalım. Siz ve sizin Gizli Yediler toplantılarınız! Bu sıcak havada o küçük, havasız barakada nasıl buluşuyorsunuz, anlayamıyorum! Pencere ve kapıyı hep kapalı tutmanız şart mı?"

"Evet, öyle yapmalıyız," dedi Janet, rozeti gururla yakasına takarken. "Bu çok gizli bir topluluk ve toplantılarımızı kimsenin duymaması lazım. Son zamanlarda pek bir olay olmadı. Bizi kendimize getirecek yeni maceralara ihtiyacımız var, tıpkı en son başımıza gelen gibi."

"Bisküvi paketini de yanında götür," dedi annesi. "Ve portakal şurubunu da alabilirsin. Bak Scamper seni bulmaya geldi!"

Tatlı altın spanyel koşarak odaya daldı. "Hav," dedi Janet'a. "Hav!"

"Tamam, tamam, geç kaldım biliyorum," diye cevap verdi Janet, köpeğinin kafasını severken. "Sanırım Peter beni çağırman için yolladı seni. Hadi gidelim. Bisküviler ve şurup için teşekkürler, anne."

Bisküvileri ve portakal şurubunu kucaklayarak bahçeye indi. Barakaya yaklaştığı anda sesler duymaya başladı. Anlaşılan diğer altı üye çoktan oradaydı!

Janet kapıyı çaldı ve Scamper da kapıya dayandı.

Altı ses birden, "Şifre!" diye bağırdı.

"Macera!" diye bağırdı Janet haftanın şifresini vererek. Şifreyi bilmeyen kimse toplantıya giremezdi.

Kapıyı Janet'ın erkek kardeşi Peter açtı, oldukça sinirliydi. "Şifreyi herkesin duyabileceği şekilde bağırmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Janet. "Hep birlikte şifreyi sorunca siz, ben de bir anda bağırmalıyım gibi hissettim. Neyse ki etrafta duyacak kimse yok. Bakın bisküvi ve portakal şurubu getirdim."

Peter, Janet'ın rozeti takılı mı diye kontrol etti. Kız kardeşini on dakika öncesine kadar çılgınca rozetini ararken görmüş ve bulamazsa içeri almayacağına karar vermişti.. Ama işte oradaydı, tam önünde takılıydı.

Janet barakaya girdi ve Peter arkasından kapıyı sürgüledi. Pencere de aynı şekilde kapalıydı. Sıcak yaz güneşi camdan içeri doluyordu ve Janet yakınarak yanaklarını sildi.

"Offf, burası dayanılmayacak kadar sıcak! Gerçekten, erimek üzereyim."

"Hepimiz eriyoruz," dedi Pam. "Burası sıcak havalarda haftalık toplantılarımız için uygun bir yer değil. Neden dışarıda ağaçlık bir alanda toplanmıyoruz, bir ağacın gölgesinde mesela?"

"Hayır," diye itiraz etti Jack. "Kardeşim Susie hep etrafımızda dolanacaktır - gizli bir topluluk olmakla ilgimiz kalmaz."

"Anlaşıldı, serince ve gizli bir yer olabilir belki. Kimsenin bizi bulamayacağı," dedi Colin. "Mesela, evimin bahçesinde kimsenin beni bulamayacağı, saklı bir yerim var. Sıcak değil ve çok gizli."

"Neresi?" diye sordu Jack.

"Ağacın tepesinde," dedi Colin. "Büyükçe dalları olan iri bir ağacımız var ve üzerinde birkaç yastığım, bir şeyleri saklamak için bir kutum bile var. Serin, esintili bir yer. Hatta dallar rüzgârda hafifçe salınıyor. Ayrıca etrafı da çok güzel görebiliyorum. Eğer birisi yanıma geliyorsa, hemen fark ediyorum!"

Herkes Colin'in anlattıklarını sessizlikle dinledi. Sonra gözleri parlayarak birbirlerine baktılar.

"Mükemmel bir fikir!" dedi Peter. "Kendimiz yapacağız! Kimsenin bilmeyece i bir ağaç evi! Bunu yapabiliriz!"